

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ЕКОЛОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Факультет природоохоронний
Кафедра екологічного права і контролю

Бакалаврська кваліфікаційна робота

на тему: «Становлення і розвиток політики сталого розвитку»

Виконала студентка 4 курсу групи ЕК-45
Напрямок підготовки 6.040106
«Екологія, охорона навколишнього
середовища та збалансоване
природокористування»
Ткаченко Людмила Миколаївна

Керівник - асистент кафедри
екологічного права і контролю
Гарабajій Тетяна Анатоліївна

Консультант – к. геогр. н., доц.
Владимирова Олена Геннадіївна

Рецензент – ст. викл.
Полянничко Олена Володимирівна

Одеса 2019

ЗМІСТ

1 СТАЛИЙ РОЗВТОК-ПОНЯТТЯ І СКЛАДОВІ	4
1.1 Екологічна складова сталого розвитку	9
1.2 Економічна складова сталого розвитку	10
1.3 Соціальна складова сталого розвитку	12
2. ДІЯЛЬНІСТЬ МІЖНАРОДНОГО СПІВТОВАРИСТВА З ПИТАНЬ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	14
3 ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНИ В НАПРЯМКУ СТАЛОГО РОЗВИТКУ	27
ВИСНОВКИ.....	69
ПЕРЕЛІК ДЖЕРЕЛ ПОСИЛАННЯ	73

ВСТУП

У третє тисячоліття людство вступило, маючи низку економічних, політичних, соціальних та екологічних проблем, які з часом тільки поглиблюються. Під загрозу поставлене саме існування людства. Назріла необхідність зусиллями міжнародної спільноти дати людству концепцію розвитку таку, щоб забезпечила економічне зростання, соціальну інтеграцію та охорону навколишнього середовища. Ці елементи взаємопов'язані, і всі вони мають вирішальне значення для добробуту окремих людей та суспільств.

Протягом всієї історії свого існування людина спиралася на природоруйнівну структуру господарювання. Розв'язання екологічних проблем неможливе без широкого та активного міжнародного співробітництва. Це зумовлено глобальним характером багатьох екологічних проблем; транскордонним характером забруднення; міжнародними зобов'язаннями країн щодо охорони довкілля; вигодами від міжнародного обміну досвідом та технологіями, можливостями залучення іноземних інвестицій.

Ідея сталого розвитку виникла з метою подолання труднощів, які почалися в 70-80-х років ХХ ст. поряд із нарощуванням матеріального виробництва, а саме: обмеженістю природних ресурсів; несприятливою демографічною ситуацією; катастрофічне швидким руйнуванням природного довкілля; зростаючою загрозою здоров'ю та життю самої людини.

Метою роботи є дослідження історичних аспектів становлення ідеї сталого розвитку, його складових, внесок міжнародної спільноти в розвиток концепції сталого розвитку, цілі сталого розвитку для України.

1 СТАЛИЙ РОЗВТОК-ПОНЯТТЯ І СКЛАДОВІ

Необхідність тісного міжнародного співробітництва для подолання глобальної екологічної кризи пропонував одним з перших В.І. Вернадський в своїй роботі «Роздуми натураліста»[1]. Його ідеї розвинули його учні. Зокрема, академік А.Е. Ферсман дійшов висновку, що якщо вплив антропогенних чинників на природу, який не контролюється, досяг порога її самозахисту, то необхідне свідоме управління еволюцією біосфери. Великий внесок в ідею сталого розвитку внесли члени Римського клубу А.Печчеї та Д.Форрестер [2,3].

Ідея сталого розвитку виникла з метою подолання труднощів, які почалися в 70-80-х років ХХ ст. поряд із нарощуванням матеріального виробництва, а саме:

- обмеженістю природних ресурсів;
- несприятливою демографічною ситуацією;
- катастрофічне швидким руйнуванням природного довкілля;
- зростаючою загрозою здоров'ю та життю самої людини.

Сталий розвиток як світове явище проявився в 90-х роках ХХ століття.

Філософія сталого розвитку полягає в поступовому нарощуванні національних потенціалів країн світу для підвищення якості життя у всіх сферах життєдіяльності населення без нанесення шкоди природі і прийдешнім поколінням .

Сталий розвиток базується не тільки на використанні економічних факторів, але й соціальних, культурних та екологічних. Проблеми такого розвитку стають все більш актуальними у зв'язку зі зменшенням запасів природних ресурсів, погіршенням стану навколишнього середовища.

Зміст поняття сталого розвитку проявляється на перетині різних площин життя суспільства - економічної, соціальної, екологічної, політичної,

державно-правової, класової, національно-етнічної, релігійної, соціокультурної, морально-етичної, світоглядної, інформаційної, соціально-психологічної, медико-генетичної, науково-технічної, технологічної тощо, які для деякого спрощення можна звести до трьох - економічної, соціальної, екологічної [4].

Сталий розвиток - це модель бажаного розвитку суспільства, що базується на оптимізації всіх видів діяльності людства та умов природного середовища.

Об'єктом сталого розвитку є система "людина-суспільство-природа", яка є складною, інтегрованою з якісно різних компонентів.

Сам термін "сталий розвиток" вперше було вжито у доповіді американських вчених "Стратегія збереження світу" (1980 р.). Дещо пізніше у доповіді спеціальної комісії ООН "Наше спільне майбутнє" (1987 р.) стійкий розвиток було визначено як такий, що задовольняє потреби сучасності, але не ставить під загрозу здатність майбутніх поколінь задовольняти їх потреби. Щоправда, згодом це визначення неодноразово піддавалося критиці як недостатньо чітке та таке, в якому немає згадки про життєву необхідність збереження довкілля. Найпомітнішими кроками у розробці концепції стійкого розвитку стали конференція ООН з проблем довкілля та розвитку в Ріо-де-Жанейро (1992 р.) та XIX спеціальна сесія Генеральної Асамблеї ООН з тих же питань за участі глав держав та урядів (Нью-Йорк, 1997 р.). Головна ідея конференції в Ріо-де-Жанейро полягає у відмові від концепції споживацтва, при якій ріст споживання вважається головним критерієм соціально-економічного розвитку. Офіційне утвердження концепції сталого розвитку відбулося із прийняттям міжнародних нормативно-правових документів, зокрема звіту Всесвітньої комісії ООН з навколишнього середовища і розвитку (1987 р.), підсумкових документів конференції ООН з проблем навколишнього середовища і розвитку в Ріо-де-Жанейро (1992 р.), Декларації Тисячоліття (2000 р.), Йоганнесбурзької декларації зі сталого розвитку (2002 р.), заключного

документа конференції ООН Ріо +20 “Майбутнє, якого ми прагнемо” (2012 р.), 17-ти Глобальних цілей сталого розвитку до 2030 р, затверджених на Саміті ООН з питань сталого розвитку в Нью-Йорку (2015 р.) [5].

Сталий розвиток це модель використання ресурсів, спрямована на задоволення потреб людини та збереження довкілля, при умові, що ці потреби можуть бути задоволені не лише для сьогодення, але і для майбутніх поколінь. Цей термін озвучений Комісією Брундтланд. Комісія Брундтланд, офіційно — Всесвітня комісія з навколишнього середовища і розвитку (WCED), відома за іменем голови Гру Харлем Брундтланд, була скликана ООН в 1983 році. Комісія була створена в результаті зростаючої заклопотаності «з приводу швидкого погіршення стану довкілля, людини і природних ресурсів, та наслідків погіршення економічного і соціального розвитку». При створенні комісії Генеральна Асамблея ООН визнала, що екологічні проблеми носять глобальний характер.

Ще в 1970-і роки «сталість» використовується для опису економіки «у рівновазі з основними екологічними системами підтримки». Екологи вказують на «Межі зростання» і представляють в якості альтернативи «сталий стан економіки» з метою вирішення екологічних проблем.

«Межі зростання» — книга моделювання наслідків швидкого зростання населення земної кулі і кінцевого постачання ресурсів, видана за замовленням Римського клубу. Її автори: Донелла Н. Медоус, Денніс Л. Медоус, Йорген Рандерс і Вільям В. Беренс III. У книзі зроблена спроба моделювання наслідків взаємодії Землі і людини, представлені деякі проблеми і передбачення преподобного Томаса Роберта Мальтуса. У першочерговій моделі було розглянуто п'ять змінних в припущенні, що експоненціальне зростання точно описало свої моделі зростання, і що здатність технологій для підвищення доступності ресурсів зростає тільки лінійно. Ці змінні: світове населення, індустріалізація, забруднення довкілля, виробництво продовольства і виснаження ресурсів. Автори планували розглянути можливість сталого зворотного шаблону, який може бути

досягнутий шляхом зміни тенденції зростання серед п'яти змінних. Останній оновлений варіант був опублікований 1 червня 2004 року під назвою «Межі зростання: 30-років». Донелла Лугу, Йорген Рандерс і Денніс Медоус оновили і розширили первинну версію. У 2008 році Грем Тернер на рівні Співдружності з наукових і промислових досліджень (CSIRO) в Австралії опублікувала статтю під назвою «Порівняння «Меж зростання» з тридцятирічною реальністю». У ній розглядаються останні 30 років реальності і передбачень, зроблених у 1972 році, і виявлено, що зміни в області промислового виробництва, виробництва продуктів харчування і забруднення довкілля відповідають передбаченням книги економічного і соціального краху в двадцять першому столітті. Концепція сталого розвитку стала логічним продовженням екологізації наукових знань і соціально-економічного розвитку, що бурхливо розпочався у 1970-і роки. Питанням обмеженості природних ресурсів (ПР), а також забруднення природного середовища, яке є основою життя, економічної та будь-якої діяльності людини, у 1970-і роки було присвячено ряд наукових робіт. Реакцією на цю заклопотаність було створення міжнародних неурядових наукових організацій по вивченню глобальних процесів на Землі, таких як Міжнародна федерація інститутів перспективних досліджень (ІФІАС), Римський клуб (з його знаменитою доповіддю «Межі зростання»), Міжнародний інститут системного аналізу. Проведення у 1972 році у Стокгольмі Конференції ООН з оточуючого людину середовища та створення Програми ООН з навколишнього середовища (ЮНЕП) ознаменувало включення міжнародного співтовариства на державному рівні у вирішення екологічних проблем, які стали стримувати соціально-економічний розвиток. Стала розвиватися екологічна політика і дипломатія, екологічне право, з'явилася нова інституціональна складова — міністерства і відомства з навколишнього середовища [4].

1980-х роках стали говорити про екорозвиток, розвиток без руйнування, необхідність сталого розвитку екосистем. Всесвітня стратегія

охорони природи, прийнята в 1980 році, вперше у міжнародному документі містила згадку про сталий розвиток. Друга редакція ВСОП отримала назву «Турбота про планету Земля — Стратегія сталого життя» і була опублікована в жовтні 1991 року. У ній підкреслюється, що розвиток повинен базуватися на збереженні живої природи, захисті структури, функцій і різноманітності природних систем Землі, від яких залежать біологічні види. Для цього необхідно: зберігати системи підтримки життя (життєзабезпечення), зберігати біорізноманіття і забезпечувати стале використання відновлюваних ресурсів. З'явилися дослідження з екологічної безпеки як частини національної і глобальної безпеки.

У 1980-і роки Програма ООН з навколишнього середовища (ЮНЕП) закликала до необхідності переходу до «розвитку без руйнування». У 1980 році уперше отримала широкий розголос концепція сталого розвитку у Всесвітній стратегії збереження природи, розробленій за ініціативою ЮНЕП, Міжнародного союзу охорони природи (МСОП) і Всесвітнього фонду дикої природи. У 1987 році у доповіді «Наше спільне майбутнє» Міжнародна комісія з навколишнього середовища і розвитку (МКНСР) приділила основну увагу необхідності «сталого розвитку», при якому «задоволення потреб теперішнього часу не підриває здатність майбутніх поколінь задовільняти свої власні потреби». Це формулювання поняття «сталий розвиток» зараз широко використовується як базове у багатьох країнах.

Теорія і практика показали, що екологічна складова є невід'ємною частиною людського розвитку. В основу діяльності Міжнародної комісії з довкілля і розвитку і її завершальної доповіді «Наше спільне майбутнє» була покладена нова триєдина концепція сталого (еколого-соціально-економічного) розвитку. Всесвітній саміт ООН зі сталого розвитку (міжурядовий, неурядовий і науковий форум) у 2002 році підтвердив прихильність усієї світової спільноти до ідей сталого розвитку для довгострокового задоволення основних людських потреб при збереженні систем життєзабезпечення планети Земля [6]. Концепція сталого розвитку

багато в чому перекликається з концепцією ноосфери, запропонованою академіком В. І. Вернадським ще в середині ХХ століття. Концепція сталого розвитку з'явилася у результаті об'єднання трьох основних точок зору : економічної, соціальної та екологічної.

1.1 Екологічна складова сталого розвитку

З екологічної точки зору, сталий розвиток повинен забезпечувати цілісність біологічних і фізичних природних систем. Особливе значення має життєздатність екосистем, від яких залежить глобальна стабільність усієї біосфери. Більше того, поняття «природних» систем і ареалів мешкання можна розуміти широко, включаючи в них створене людиною середовище, таке як, наприклад, місто. Основна увага відводиться збереженню здатностей до самовідновлення і динамічної адаптації таких систем до змін, а не збереження їх в деякому «ідеальному» статичному стані. Деградація природних ресурсів, забруднення довкілля і втрата біологічного різноманіття скорочують здатність екологічних систем до самовідновлення.

Більшість міжнародних організацій системи ООН включили у свою діяльність істотну екологічну складову, орієнтовану на перехід до сталого розвитку. Експерти Всесвітнього банку визначили сталий розвиток як процес управління сукупністю (портфелем) активів, спрямований на збереження і розширення можливостей, наявних у людей. Активи у даному визначенні включають не лише традиційно підраховуваний фізичний капітал, але також природний і людський капітал. Щоб бути сталим, розвиток повинен забезпечити зростання або принаймні незменшення у часі усіх цих активів. Для раціонального управління економікою країни застосовується та ж логіка, що і для раціонального управління особистою власністю. Відповідно до наведеного визначення сталого розвитку головним показником сталості, розробленим Всесвітнім банком, є «істинні темпи (норми) збереження» або «істинні норми інвестицій» в країні. Прийняті зараз підходи до виміру

накопичення багатства не враховують виснаження і деградацію природних ресурсів, таких як ліси і нафтові родовища, з одного боку, а з іншого — інвестиції в людей — один з найцінніших активів будь-якої країни. При переході на обчислення істинних темпів заощаджень (інвестицій) цей недолік виправляється коригуванням темпів заощаджень, що розраховуються традиційними методами: у бік зменшення — шляхом оцінки виснаження природних ресурсів і збитку від забруднення довкілля (втрата природного капіталу), і у бік збільшення — шляхом врахування зростання людського капіталу (передусім через інвестиції в освіту і базове медичне обслуговування).

Документ Хартія Землі з'явився на світ у результаті шестирічного міжнародного діалогу з метою визначення загальнолюдських цілей і загальних цінностей. Він був підготовлений за ініціативою цивільного співтовариства і офіційно прийнятий на зборах Комісії Хартії Землі в штабі ЮНЕСКО у Парижі, у березні 2000 року [7].

Місією Хартії Землі є пропаганда переходу до сталого способу життя і формування глобального співтовариства, яке б базувалося на загальних етичних засадах, що включають повагу і турботу про усе співтовариство живого, принципи екологічної цілісності, загальні права людини, повагу до культурного різноманіття, економічну справедливість, демократію і культуру світу.

1.2 Економічна складова сталого розвитку

Економічний підхід до концепції сталого розвитку базується на теорії максимального потоку сукупного доходу Хікса-Ліндаля, який може бути створений за умови, принаймні, збереження сукупного капіталу, за допомогою якого і створюється цей дохід. Ця концепція передбачає оптимальне використання обмежених ресурсів і використання екологічних —

природо-, енерго- і матеріалозберігаючих технологій, включаючи видобуток та переробку сировини, створення екологічно прийнятної продукції, мінімізацію, переробку і знищення відходів. Проте при вирішенні питань про те, який капітал повинен зберігатися (наприклад, фізичний, або природний, або людський капітал) і якою мірою різні види капіталу взаємозамінні, а також при вартісній оцінці цих активів, особливо екологічних ресурсів, виникають проблеми правильної інтерпретації і рахунку. З'явилися два види сталості — слабка, коли йдеться про незменшуваний в часі природний та створений капітал, і сильна — коли повинен не зменшуватися природний капітал (причому частина прибутку від продажу невідновлюваних ресурсів повинна спрямовуватися на збільшення цінності відновлюваного природного капіталу). Поява концепції СР підірвала фундаментальну основу традиційної економіки — необмежене економічне зростання. В одному з основних документів Конференції ООН з навколишнього середовища та розвитку (Ріо-де-Жанейро, 1992 р.) «Порядку денному на XXI століття», в розділі 4 (частина 1), присвяченому змінам у характері виробництва і споживання, простежується думка, що потрібно йти далі концепції сталого розвитку, коли говориться, що деякі економісти «ставлять під сумнів традиційні поняття економічного зростання», і пропонуються пошуки «схем споживання і виробництва, які відповідають істотним потребам людства» [8]. Прогрес економічної науки привів до все більшого врахування природного фактора. З одного боку, більшість традиційних природних ресурсів стали дефіцитними. Причому це відноситься не лише до невідновлюваних ресурсів, але також і до так званих відновлюваних ресурсів — передусім ресурсів екосистем (екосистемних «товарів» та «послуг») і біорізноманіття. Одне з визначень сталого розвитку — це невиснажуваний розвиток в довгостроковому, міжпоколінному плані. Оскільки природа є основою життєдіяльності людини, її виснаження і деградація при існуючих економічних відносинах негативно позначається на соціальних відносинах, зростанні убогості і структурах виробництва та споживання.

З іншого боку, виявилось, що багато відновлюваних природних благ не мають належної цінності, що є джерелом їх виснаження і деградації. Тому стався перехід до екологічної економіки і економіки сталого розвитку. В той же час взаємодія соціальних і екологічних чинників привела до розгляду ще одного чинника виробництва — соціального капіталу.

Традиційна економіка стверджує, що максимізація прибутку і задоволення споживачів у ринковій системі сумісно з максимізацією благополуччя людей, і що недоліки ринку можна виправити державною політикою. Інша вважає, що короткострокова максимізація прибутку і задоволення індивідумів-споживачів зрештою приведе до виснаження природних і соціальних ресурсів, на яких ґрунтується добробут людей і виживання біологічних видів.

1.3 Соціальна складова сталого розвитку

Соціальна складова сталого розвитку орієнтована на людину і спрямована на збереження стабільності соціальних і культурних систем, у тому числі, на скорочення числа руйнівних конфліктів між людьми. Важливим аспектом цього підходу є справедливий розподіл благ. Бажано також збереження культурного капіталу і різноманіття в глобальних масштабах, а також більш повне використання практики сталого розвитку, наявної в невідоміючих культурах. Для досягнення сталості розвитку, сучасному суспільству доведеться створити ефективнішу систему ухвалення рішень, що враховує історичний досвід і заохочує плюралізм. Важливе досягнення не лише внутрішньо-, але і міжпоколінної справедливості. У рамках концепції людського розвитку людина є не об'єктом, а суб'єктом розвитку. Опіраючись на розширення варіантів вибору людини як головну цінність, концепція сталого розвитку передбачає, що людина повинна брати участь у процесах, які формують сферу її життєдіяльності, сприяти прийняттю і реалізації рішень, контролювати їх виконання.

Узгодження цих різних точок зору і їх реалізація за допомогою конкретних заходів, що є засобами досягнення сталого розвитку — завдання величезної складності, оскільки усі три елементи сталого розвитку повинні розглядатися збалансовано. Важливі також і механізми взаємодії цих трьох концепцій. Економічний і соціальний елементи, взаємодіючи один з одним, породжують такі нові завдання, як досягнення справедливості усередині одного покоління (наприклад, відносно розподілу доходів) і надання цілеспрямованої допомоги бідним верствам населення. Механізм взаємодії економічного і екологічного елементів породжує нові ідеї відносно вартісної оцінки та інтерналізації (врахування в економічній звітності підприємств) зовнішніх впливів на довкілля. Нарешті, зв'язок соціального і екологічного елементів викликав інтерес до таких питань як внутрішньопоколінна та міжпоколінна рівність, включаючи дотримання прав майбутніх поколінь і участі населення в процесі ухвалення рішень.

Важливим питанням в реалізації концепції сталого розвитку — особливо у зв'язку з тим, що вона часто розглядається як еволюціонуюча — стало виявлення його практичних і вимірюваних індикаторів. У цьому напрямі зараз працюють як міжнародні організації, так і наукові кола. Виходячи з вищезгаданої тріади, такі індикатори можуть пов'язувати усі ці три компоненти і відображати екологічні, економічні та соціальні (включаючи психологічні, наприклад, сприйняття сталого розвитку) аспекти.

2. ДІЯЛЬНІСТЬ МІЖНАРОДНОГО СПІВТОВАРИСТВА З ПИТАНЬ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Концепція сталого розвитку стала логічним продовженням екологізації наукових знань і соціально-економічного розвитку, що бурхливо розпочався у 1970-і роки. Питанням обмеженості природних ресурсів, а також забруднення природного середовища, яке є основою життя, економічної та будь-якої діяльності людини, в 1970-і роки було присвячено ряд наукових праць. Реакцією на цю заклопотаність було створення міжнародних неурядових наукових організацій з вивчення глобальних процесів на Землі, таких як Міжнародна федерація інститутів перспективних досліджень (ІФІАС), Римський клуб (з його знаменитою доповіддю «Межі зростання»), Міжнародний інститут системного аналізу. Римський клуб (РК) — міжнародна громадська організація, створена Ауреліо Печчеї у 1968 році, зробила значний внесок у вивчення перспектив розвитку біосфери і пропаганду ідеї гармонізації відносин людини і природи.

Римський клуб організовує великомасштабні дослідження з широкого кола питань, але в основному в соціально-економічній сфері.

Членство в римському клубі обмежене (100 чоловік). Членами РК можуть стати тільки ті люди, які не займають офіційні урядові посади і не представляють інтереси будь-яких країн.

Римський клуб започаткував дослідницькі роботи з проблем, названих «Глобальною проблематикою». Для відповіді на поставлені клубом питання ряд видатних учених створив серію «Доповідей Римському клубу» під загальною назвою «Труднощі людства». Передбачення перспектив розвитку світу прогностувалися за комп'ютерними моделями, а отримані результати були опубліковані і обговорювалися у цілому світі. Першою у 1972 р. була доповідь групи Д. Медоуза «Межі зростання». З 1973 по 1980 рр. (період розквіту діяльності і міжнародного впливу Римського клубу) було

підготовлено ще декілька доповідей, у тому числі Я. Тінбергеном (1977), Е. Ласло (1977). У 1978-1980 рр. були заявлені і широко обговорювалися такі проблеми, як переробка відходів, використання енергії, організація суспільства, досягнення достатку і добробуту. Важливу роль зіграла доповідь Боткіна із співавторами «Немає меж навчанню» (1980). Основні шляхи вирішення проблем енергопостачання були намічені у 1994 р. Е. Вайцеккером та співавторами у підготовленій ґрунтовній доповіді «Чинник чотири».

Римський клуб і нині продовжує дослідження сучасного стану світу, в якому сталися фундаментальні зміни, особливо в геополітиці, варто також пам'ятати про те, що екологічна ситуація на планеті продовжує погіршуватися.

У роботі Римського клубу брали участь і беруть участь наші співвітчизники. В різний час дійсними членами клубу були академіки Д. М. Гвішіані, Є. К. Федоров, Є. М. Примаков, А. О. Логунов, Ч. Айтматов, почесними членами — М. С. Горбачов і Б. Є. Патон.

Проведення у 1972 році в Стокгольмі Конференції ООН з оточуючого людину середовища і створення Програми ООН з навколишнього середовища (ЮНЕП) ознаменувало включення міжнародного співтовариства на державному рівні у вирішення екологічних проблем, які стали стримувати соціально-економічний розвиток. Стала розвиватися екологічна політика і дипломатія, екологічне право, з'явилася нова інституціональна складова — міністерства і відомства з навколишнього середовища.

У 1980-х роках стали говорити про екорозвиток, розвиток без руйнування, необхідність сталого розвитку екосистем. Всесвітня стратегія охорони природи, прийнята у 1980 році, вперше у міжнародному документі містила згадку про сталий розвиток. Друга редакція ВСОП отримала назву «Турбота про планету Земля — Стратегія сталого життя» і була опублікована в жовтні 1991 року. У ній підкреслюється, що розвиток повинен базуватися на збереженні живої природи, захисті структури, функцій і різноманіття

природних систем Землі, від яких залежать біологічні види. Для цього необхідно: зберігати системи підтримки життя (життєзабезпечення), зберігати біорізноманіття і забезпечувати стале використання відновлюваних ресурсів . З'явилися дослідження з екологічної безпеки як частини національної та глобальної безпеки.

Теорія і практика показали, що екологічна складова є невід'ємною частиною людського розвитку. В основу діяльності Міжнародної комісії з довкілля та розвитку і її завершальної доповіді «Наше спільне майбутнє» була покладена нова триєдина концепція сталого (еколого-соціально-економічного) розвитку. Всесвітній саміт ООН зі сталого розвитку (міжурядовий, неурядовий і науковий форум) у 2002 році підтвердив прихильність усієї світової спільноти до ідей сталого розвитку для довгострокового задоволення основних людських потреб при збереженні систем життєзабезпечення планети Земля.

Концепція сталого розвитку багато в чому перекликається з концепцією ноосфери, запропонованої академіком В. І. Вернадським ще у середині ХХ століття [1].

У 1980-і роки Програма ООН з навколишнього середовища (ЮНЕП) закликала до необхідності переходу до «розвитку без руйнування». У 1980 році вперше отримала широкий розголос концепція сталого розвитку у Всесвітній стратегії збереження природи, розробленій за ініціативою ЮНЕП, Міжнародного союзу охорони природи (МСОП) і Всесвітнього фонду дикої природи . У 1987 році в доповіді «Наше спільне майбутнє» Міжнародна комісія з навколишнього середовища та розвитку (МКНСР) приділила основну увагу необхідності «сталого розвитку», при якому «задоволення потреб теперішнього часу не підриває здатність майбутніх поколінь задовільняти свої власні потреби». Це формулювання поняття «сталий розвиток» зараз широко використовується як базове у багатьох країнах.

Першою віхою у становленні історії концепції сталого розвитку можна вважати Конференцію ООН з проблем навколишнього середовища, яка пройшла у Стокгольмі у червні 1972 року. Саме на Стокгольмській конференції було уперше включено у міжнародний порядок денний питання про взаємозв'язок між економічним розвитком і погіршенням стану навколишнього середовища. За підсумками конференції була прийнята Декларація Конференції ООН з проблем навколишнього середовища, яка містила 26 принципів і план дій, що включав 109 принципів. Принципи, які входили до Стокгольмської декларації з проблем навколишнього середовища, уперше містили збірки законів по природоохоронній діяльності на державному і міжурядовому рівні. Конференція у Стокгольмі започаткувала розвиток природоохоронної політики на державному рівні та природоохоронного руху у світовому масштабі.

Також у 1972 році, в грудні, була заснована Програма ООН з навколишнього середовища (UNEP, ЮНЕП), яка залишається і сьогодні провідною установою у світі з проблем навколишнього середовища.

Десятьма роками пізніше, у жовтні 1982 року на засіданні Генеральної асамблеї ООН у Вашингтоні, приймається «Всесвітня хартія природи» («The World Charter of Nature Defense»), в якій проголошується ряд принципів збереження природи, відповідно до яких повинна спрямовуватися і оцінюватися будь-яка діяльність людини, яка стосується природи. Перший з принципів Хартії свідчить: «Природу необхідно поважати і не порушувати її основні процеси».

У 1983 році Генеральною Асамблеєю ООН засновується Міжнародна комісія з навколишнього середовища і розвитку (МКНСР або World Commission on Environment and Development - WCED). Головою Комісії стає прем'єр-міністр Норвегії Гру Харлем Брундтланд. У завдання Комісії Брундтланд входила розробка основних принципів, показників сталого розвитку, а також глобальної еколого-економічної програми дій [9].

1987 році за результатами роботи Комісії Г. Х. Брундтланд опубліковано доповідь «Наше спільне майбутнє» («Our common future»), в якій і була представлена нова концепція сталого розвитку, як альтернатива розвитку заснованого на необмеженому економічному зростанні. У доповіді «Наше спільне майбутнє» було уперше точно визначено поняття сталого розвитку, який трактується, як розвиток, при якому нинішні покоління задовільняють свої потреби, при цьому не ставлячи під загрозу можливість майбутніх поколінь задовільняти свої потреби. Проте, офіційне визнання ідеї, сформульованої в доповіді «Наше спільне майбутнє», отримано тільки у 1992 році на Міжнародній Конференції ООН з навколишнього середовища і розвитку в Ріо-де-Жанейро. За підсумками роботи Комісії Г. Х. Брундтланд був прийнятий новий принцип світового розвитку, що отримав назву «Sustainable development» [9].

Конференція в Ріо-де-Жанейро стала самою епохальною за всю історію людства, в ній взяло участь більше 17 тис. чоловік зі 179 держав. Така безпрецедентна за масштабами і суттю подія стала можливою через глобальну екологічну ситуацію, що нестримно погіршується. За підсумками конференції була прийнята Декларація, яка підтверджувала Декларацію Конференції ООН з проблем навколишнього середовища, прийняту у Стокгольмі 16 червня 1972 року.

Другим документом, прийнятим на Конференції в Ріо-де-Жанейро, став «Порядок денний на XXI століття», в якому кожній країні було рекомендовано розробити національну стратегію сталого розвитку для забезпечення надійного соціально-економічного розвитку з урахуванням необхідних природоохоронних заходів.

Подальшими міжнародними подіями, присвяченими проблемам сталого розвитку, є Зустріч на вищому рівні «Планета Земля» (1997 рік, Нью-Йорк), присвячена огляду і оцінці здійснення Порядку денного на XXI століття, і Всесвітній саміт ООН зі сталого розвитку в Йоганнесбурзі, на якому був представлений огляд десятирічного досвіду просування до сталого розвитку.

За підсумками Йоганнесбурзького саміту були прийняті два документи: Йоганнесбурзька декларація зі сталого розвитку і План виконання рішень Всесвітньої зустрічі на вищому рівні зі сталого розвитку. Особливий пріоритет віддавався соціальним проблемам сталого розвитку: бідності, розвитку охорони здоров'я, особливо, санітарії, забезпеченню чистою питною водою і т. д. Особливий акцент був зроблений на проблемі втрати біорізноманіття. Також, на Йоганнесбурзькому саміті обговорювалися нові проблеми, які не згадувалися на Конференції в Ріо-де-Жанейро, такі як: торгівля, глобалізація, фінансування сталого розвитку.

Отже, офіційне утворення концепції сталого розвитку відбулося із прийняттям міжнародних нормативно-правових документів, зокрема звіту Всесвітньої комісії ООН з навколишнього середовища і розвитку (1987 р.), підсумкових документів конференції ООН з проблем навколишнього середовища і розвитку в Ріо-де-Жанейро (1992 р.), Декларації Тисячоліття (2000 р.), Йоганнесбурзької декларації зі сталого розвитку (2002 р.), заключного документа конференції ООН Ріо +20 “Майбутнє, якого ми прагнемо” (2012 р.), 17-ти Глобальних цілей сталого розвитку до 2030 р, затверджених на Саміті ООН з питань сталого розвитку в Нью-Йорку (2015 р.) [5].

У вересні 2015 року в рамках 70-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН у Нью-Йорку відбувся Саміт ООН зі сталого розвитку та прийняття Порядку денного розвитку після 2015 року, на якому було затверджено нові орієнтири розвитку. Підсумковим документом Саміту «Перетворення нашого світу: порядок денний у сфері сталого розвитку до 2030 року» було затверджено рівні 17 цілей сталого розвитку та 169 завдань нового порядку денного, які будуть контролюватися за допомогою набору глобальних показників. Система глобальних показників була розроблена Міжвідомчою агенцією та експертною групою з показників ЦСР (МАГАТЕ-ЦСР), узгоджена Статистичною комісією ООН в березні 2016 року та прийнята Економічною і Соціальною Радою та Генеральною Асамблеєю.

План дій, ухвалений на Третій міжнародній конференції з фінансування розвитку, що проходила в Аддіс-Абебі, передбачив конкретні заходи та дії для підтримки виконання нового порядку денного.

Реалізація та успіх будуть покладатися на власні стратегії, плани та програми сталого розвитку країн і очолюватимуться країнами. Цілі сталого розвитку (ЦСР) стануть компасом для узгодження планів країн з їх глобальними зобов'язаннями [5].

Стратегії сталого розвитку, що втілюються на національному рівні, потребують застосування стратегій мобілізації ресурсів та фінансування.

Очікується, що усі зацікавлені сторони - уряди, громадянське суспільство, приватний сектор та інші - сприятимуть реалізації нової порядку денного. На 55 сесії ООН в 2000 році було виділено три основних цілі, які мають бути забезпечені в кожній країні: подолання бідності; подолання страху; забезпечення майбутнього.

Це обумовлюється існуючою ситуацією та її тенденціями. Адже полярність між бідними та багатими країнами зростає. Так, за показником середнього прибутку між 20 найбагатшими країнами і 20 найбіднішими країнами світу розрив досягає 37 разів, причому це співвідношення зросло удвічі за останні 40 років. В світі ще 1,2 млрд. чол. витрачають на своє прожиття до 1 дол. в день, хоча ця кількість скорочується приблизно на 1 % в рік. Більш ніж 1 млрд. чол. не мають повноцінного доступу до питної води, а 2 млрд. чол. не мають доступу до санітарних послуг. На фоні незадовільних соціальних умов у бідних країнах виникають громадянські конфлікти. Відбувається погіршення екологічних умов. Четверта частина придатних для сільського господарства земель постійно деградують.

ООН виступає основною рушійною силою сталого розвитку в світовому масштабі.

Концепція сталого розвитку знаходиться в стадії розвитку. На сьогодні можна виділити деякі її характеристики:

- потреба рівності та справедливості в забезпеченні прав на розвиток, з одного боку - щодо теперішніх та майбутніх поколінь, а з другого боку - між багатими та бідними вже сьогодні;
- використання перспективного підходу до програм розвитку;
- побудова моделей та програм розвитку на основі системного підходу як до цілого, так і складових частин;
- розуміння значущості, взаємозв'язку та взаємозалежності усіх рівнів сталого розвитку від локального до міжнародного;
- усвідомлення значення свого вкладу у вирішення проблем виживання та в безпеку глобального розвитку.

Головний принцип сталого розвитку сформульований у самому визначенні концепції сталого розвитку. «Сталий розвиток – це розвиток, при якому нинішні покоління задовільняють свої потреби, не ставлячи під загрозу можливість майбутніх поколінь задовільняти свої потреби». Іншими словами це «справедливе задоволення потреб нинішнього і майбутніх поколінь у сферах розвитку і навколишнього середовища».

Головним чинником, який впливає на досягнення сталого розвитку, є адекватне врахування довгострокових тенденцій розвитку системи природа-суспільство-людина. У зв'язку з цим, до універсального принципу можна віднести тезу Римського клубу «Думай глобально, дій локально». Цей принцип несе в собі глибоку суть того, що будь-яка дія людини (чи суспільства в цілому) неминуче веде до реакції оточуючої її системи. Це означає, що необдумані дії можуть привести до катастрофічних наслідків. Як сказано у першому екологічному законі Б. Коммонера «все пов'язано зі всім» і про це необхідно пам'ятати.

Особливою відмінною рисою концепції сталого розвитку є врахування екологічної компоненти нарівні з економічною і соціальною. Враховуючи цей факт, можна сформулювати наступні три принципи сталого розвитку з позицій раціонального природокористування:

- 1) темпи споживання відновлюваних ресурсів не повинні перевищувати темпів їх відновлення;
- 2) темпи споживання невідновлюваних ресурсів не повинні перевищувати темпів розробки їх відновлюваних альтернатив;
- 3) інтенсивність викидів забруднюючих речовин не повинна перевищувати можливості навколишнього середовища поглинати їх.

Ці принципи були сформульовані американським економістом, професором факультету державної політики Університету штату Меріленд Германом Дейлі (Herman E. Daly). Ці принципи є виключно важливими, оскільки вони містять основні правила раціонального природокористування. Наслідування цих правил є необхідною умовою для досягнення сталого розвитку, так як протилежний варіант природокористування веде до екологічних проблем і руйнування навколишнього середовища, а без природної основи, без природних ресурсів жоден розвиток не можливий [10].

Якнайповніше принципи сталого розвитку були сформульовані в Ріо-де-Жанейро у Декларації з навколишнього середовища та розвитку [6]. У цьому документі проголошено 27 міжнародних принципів сталого розвитку:

1. Турбота про людей займає центральне місце в зусиллях по забезпеченню сталого розвитку. Люди мають право на здорове і плідне життя в гармонії з природою.

2. Відповідно до Статуту Організації Об'єднаних Націй і принципів міжнародного права держави мають суверенне право розробляти свої власні ресурси згідно зі своєю політикою в області навколишнього середовища і розвитку, і несуть відповідальність за забезпечення того, щоб діяльність у рамках їх юрисдикції або контролю не завдала збитку навколишньому середовищу інших держав або районів за межами дії національної юрисдикції.

3. Право на розвиток повинно бути реалізоване з метою забезпечення справедливого задоволення потреб нинішнього і майбутніх поколінь у сферах розвитку і навколишнього середовища.

4. Для досягнення сталого розвитку захист навколишнього середовища повинен складати невід'ємну частину процесу розвитку і не може розглядатися у відриві від нього.

5. Усі держави і усі народи співпрацюють у вирішенні найважливішого завдання — викорінювання бідності, необхідної умови сталого розвитку, з метою зменшення розривів у рівнях життя і ефективнішого задоволення потреб більшості населення світу.

6. Особливій ситуації та потребам країн, що розвиваються, в першу чергу найменш розвинених і екологічно найуразливіших країн, надається особливе значення. Міжнародні дії у сфері навколишнього середовища і розвитку мають бути спрямовані на задоволення інтересів і потреб усіх країн.

7. Держави співпрацюють у дусі глобального партнерства з метою збереження, захисту і відновлення здорового стану і цілісності екосистеми Землі. Внаслідок різної ролі у погіршенні стану навколишнього середовища держави несуть загальну, але різну відповідальність. Розвинені країни визнають відповідальність, яку вони несуть в контексті міжнародних зусиль по забезпеченню сталого розвитку з урахуванням стресу, який створюють їх суспільства для глобального навколишнього середовища, технологій і фінансових ресурсів, якими вони володіють.

8. Для досягнення сталого розвитку і більш високої якості життя для усіх людей держави повинні обмежувати і ліквідувати нежиттєздатні моделі виробництва і споживання, заохочувати відповідну демографічну політику.

9. Держави повинні співпрацювати з метою зміцнення діяльності по нарощуванню національного потенціалу для забезпечення сталого розвитку завдяки поглибленню наукового розуміння шляхом обміну науково-технічними знаннями і розширення розробки, адаптації, поширення і передачі технологій, включаючи нові та новаторські технології.

10. Екологічні питання вирішуються найбільш ефективним чином за участю усіх зацікавлених громадян на відповідному рівні. На національному

рівні кожна людина повинна мати відповідний доступ до інформації, що стосується навколишнього середовища, і яка є у розпорядженні державних органів, а також мати можливість брати участь в процесах ухвалення рішень. Держави розвивають і заохочують інформованість і участь населення шляхом широкого надання інформації. Забезпечується ефективна можливість використати судові і адміністративні процедури, включаючи відшкодування і засоби судового захисту.

Держави приймають ефективні законодавчі акти в області навколишнього середовища. Екологічні стандарти, цілі регламентації і пріоритети повинні відображати екологічні умови і умови розвитку, в яких вони застосовуються. Стандарти, що використовуються одними країнами, можуть бути недоречними і пов'язаними з необґрунтованими економічними і соціальними витратами в інших країнах, зокрема в країнах, що розвиваються.

13. Для ефективнішого вирішення проблем погіршення стану довкілля держави повинні співпрацювати у справі створення сприятливої і відкритої міжнародної економічної системи, яка привела б до економічного зростання і сталого розвитку в усіх країнах. Заходи у сфері торгової політики, що приймаються з метою охорони навколишнього середовища, не повинні бути засобами довільної або невинуватої дискримінації, або прихованого обмеження міжнародної торгівлі. Слід уникати односторонніх дій по вирішенню екологічних завдань за межами юрисдикції імпортуючої країни. Заходи у сфері охорони навколишнього середовища, спрямовані на вирішення трансграничних або глобальних екологічних проблем, повинні, наскільки це можливо, ґрунтуватися на міжнародному консенсусі.

14. Держави повинні розробляти національні закони, що стосуються відповідальності і компенсації жертвам забруднення і іншого екологічного збитку. Держави оперативним і більш рішучим чином співпрацюють також з метою подальшої розробки міжнародного права, що стосується відповідальності і компенсації за негативні наслідки екологічного збитку, що

заподіюється діяльністю, яка ведеться під їх юрисдикцією або контролем, районам, що знаходяться за межами їх юрисдикції.

15. Держави повинні ефективно співпрацювати з метою утримання або запобігання перенесенню в інші держави будь-яких видів діяльності і речовин, які завдають серйозного екологічного збитку або вважаються шкідливими для здоров'я людини.

16. З метою захисту довкілля держави відповідно до своїх можливостей широко використовують принцип застосування запобіжних заходів. У тих випадках, коли існує загроза серйозного або безповоротного збитку, відсутність повної наукової впевненості не є причиною для відстрочення прийняття економічно ефективних заходів по попередженню погіршення стану довкілля.

17. Національна влада повинна прагнути сприяти інтерналізації екологічних витрат і використанню економічних засобів, зважаючи на підхід, згідно з яким забрудник повинен, в принципі, покривати витрати, пов'язані із забрудненням, належним чином враховуючи громадські інтереси і не порушувати міжнародну торгівлю та інвестування.

18. Оцінка екологічних наслідків в якості національного інструменту здійснюється відносно передбачуваних видів діяльності, які можуть створити значний негативний вплив на навколишнє середовище і які підлягають затвердженню рішенням компетентного національного органу.

19. Держави негайно повідомляють інші держави про будь-які стихійні лиха або інші надзвичайні ситуації, які можуть привести до несподіваних шкідливих наслідків для навколишнього середовища в цих державах. Міжнародне співтовариство робить усе можливе для надання допомоги постраждалим державам [10].

20. Держави направляють державам, які можуть постраждати, попередні і своєчасні повідомлення і відповідну інформацію про діяльність, яка може мати значні негативні трансграничні наслідки, і проводять консультації з цими державами на ранньому етапі і у дусі доброї волі.

21. Жінки відіграють життєво важливу роль у раціональному використанні навколишнього середовища і розвитку. Тому їх всебічна участь потрібна для досягнення сталого розвитку.

22. Слід мобілізувати творчі сили, ідеали і мужність молоді світу з метою формування глобального партнерства, щоб досягти сталого розвитку і забезпечити краще майбутнє для усіх.

23. Корінне населення і його громади, а також інші місцеві громади покликані відігравати життєво важливу роль у раціональному використанні і покращенні навколишнього середовища в силу їх знань і традиційної практики. Держави повинні визнавати і належним чином підтримувати їх самобутність, культуру та інтереси, забезпечувати їх ефективну участь у досягненні сталого розвитку.

24. Навколишнє середовище і природні ресурси народів, що живуть в умовах пригноблення, панування і окупації, повинні бути захищені.

25. Війна неминуче чинить руйнівну дію на процес сталого розвитку. Тому держави повинні поважати міжнародне право, що забезпечує захист навколишнього середовища під час озброєних конфліктів, і повинні співпрацювати, при необхідності, у справі його подальшого розвитку.

26. Світ, розвиток і охорона навколишнього середовища взаємопов'язані і нероздільні.

27. Держави вирішують усі свої екологічні суперечки мирним шляхом і належними засобами відповідно до Статуту Організації Об'єднаних Націй.

28. Держави і народи співпрацюють у дусі доброї волі і партнерства при виконанні принципів, втілених у даній Декларації, і подальшому розвитку міжнародного права в області сталого розвитку [10].

Сформульовані принципи якнайповніше описують людський розвиток у рамках концепції сталого розвитку, враховуючи екологічні, економічні, соціальні і політичні складові.

3 ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНИ В НАПРЯМКУ СТАЛОГО РОЗВИТКУ

«Декларація тисячоліття» ООН, прийнята у 2000 році 189-ма країнами на Саміті тисячоліття ООН, визначила Цілі Розвитку Тисячоліття (ЦРТ), тобто всеосяжні рамки цінностей, принципів і ключових чинників розвитку до 2015 року [11]. Після розроблення універсальних рамок ЦРТ у багатьох країнах світу було здійснено адаптацію ЦРТ та встановлено цільові показники розвитку з урахуванням специфіки національної ситуації. Україна приєдналася до «Декларації тисячоліття» ООН і взяла на себе зобов'язання досягти ЦРТ до 2015 року. У вересні 2015 року в рамках 70-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН у Нью-Йорку відбувся Саміт ООН зі сталого розвитку та прийняття Порядку денного розвитку після 2015 року, на якому було затверджено нові орієнтири розвитку. Підсумковим документом Саміту «Перетворення нашого світу: порядок денний у сфері сталого розвитку до 2030 року» було затверджено 17 Цілей Сталого Розвитку та 169 завдань. Україна, як і інші країни-члени ООН, приєдналася до глобального процесу забезпечення сталого розвитку. Для встановлення стратегічних рамок національного розвитку України на період до 2030 року на засадах принципу «Нікого не залишити осторонь» було започатковано інклюзивний процес адаптації ЦСР. Кожну глобальну ціль було розглянуто з урахуванням специфіки національного розвитку [12].

Ціль 1- подолання бідності. Протягом останніх років значні темпи падіння реальних доходів населення спричинили поширення монетарної бідності. На шляху ліквідації крайніх проявів абсолютної бідності було досягнуто певних успіхів, але за 2014–2015 роки відповідний показник зріс із 1,0% до 2,2% (частка населення, чиє добове споживання є нижчим за 5,05 дол. США за ПКС на особу). За 2015 рік понад удвічі (з 28,6% до 58,3%) зросла і частка населення, чиї сукупні витрати є нижчими за фактичний (розрахунковий) прожитковий мінімум. Водночас спостерігалось зростання

масштабів немонетарної бідності. Бідність та соціальне відторгнення дедалі гостріше відчуються в умовах нової хвилі кризи. Багаторічне реформування системи соціальної підтримки в Україні та спроби переведення її на засади адресності досі не дали відчутних результатів. Хоча переважна більшість програм передбачає перевірку доходів та адресне призначення допомоги, кошти значною мірою надходять до небідного населення. Охоплення бідних верств соціальною підтримкою (55,7%) є нижчим за охоплення нею всього населення (56,3%). Населення країни вимушене витратити понад половину коштів на харчування, тобто у більшості домогосподарств не вистачає ресурсів не тільки для розвитку, а й для оплати базових побутових та соціальних послуг. Динаміка збільшення частки витрат на харчування й оплату житлово-комунальних послуг свідчить про загальне зниження життєвого рівня та негативні структурні трансформації у споживанні переважної більшості сімей. Не вдається досягти зниження ризиків бідності уразливих верств населення, насамперед сімей з дітьми. Показники бідності сімей з дітьми вдвічі перевищують відповідні значення для домогосподарств, які складаються з дорослих осіб, що свідчить про глибину проблеми. Для підвищення життєстійкості сімей з дітьми необхідним є кардинальний перегляд політики доходів, зокрема стандартів оплати праці та ідеології соціальної допомоги у цілому. Багатодітні сім'ї мають найвищі ризики бідності як за монетарними, так і за немонетарними вимірами. Бідність у малодітних сім'ях викликана низькими стандартами оплати праці та неспроможністю батьків, особливо у молодшому працездатному віці, утримувати дітей. В Україні спостерігається тенденція до збільшення масштабів бідності зі зменшенням розміру населеного пункту (у великих містах масштаби бідності зменшуються, що пов'язано з розширенням можливостей для працевлаштування). Надвисокі рівні немонетарної бідності у сільській місцевості пояснюються вкрай обмеженим доступом сільських мешканців до інфраструктурних об'єктів, медичних, соціальних та освітніх послуг. При використанні немонетарних оцінок

поселенська складова бідності є домінуючою. Упродовж останніх років з'явилися такі феномени, як раптова бідність (через втрату житла, майна та джерел для існування внаслідок збройного конфлікту на сході країни), медична бідність (через захворювання або неспроможність отримати лікування, придбати ліки), бідність за ознакою заборгованості (заборгованість перед банківськими установами танадвисокі ставки по кредитах на фоні зниження реальних доходів населення). Наразі продовжує зростати вразливість майже всіх груп населення до різних форм бідності. Житлова проблема також є чинником бідності, оскільки по-перше, вирішення житлового питання шляхом оренди житла підвищує ризики бідності, по-друге, суттєве зростання тарифів на житлово-комунальні послуги (опалення, газ, електроенергія, вода тощо) справило негативний вплив на рівень життя значної частини населення [13]. Усі означені форми бідності висувають нові виклики, оскільки не можуть бути подолані лише традиційними методами – через політику оподаткування, перерозподіл доходів, вдосконалення політики на ринку праці та системи соціальної підтримки. Надзвичайні для країни масштаби внутрішнього перемщення також спричинили поширення бідності або вразливості до неї: з 6 млн мешканців зони АТО і прилеглих територій більше 5 млн по трапили або до групи раптово збіднілих, або до групи вразливих до бідності незалежно від того, переїхали вони в іншу частину країни чи залишилися в місці постійного проживання. Рекомендації щодо досягнення цілі: дотримання принципу соціальної справедливості при розподілі коштів програм соціальної підтримки, досягнення високого рівня залучення бідного населення до системи державної соціальної підтримки з одночасним зменшенням частки небідного населення серед реципієнтів соціальних програм;

- зменшення масштабів дитячої бідності, передусім її немонетарних аспектів, за рахунок поширення безоплатних послуг для розвитку дитини на всіх етапах її становлення як особистості, що послабить тягар на бюджет

сімей з дітьми та знизить ризики бідності для дітей у їх майбутньому дорослому житті;

- активізація непрацюючих працездатнихучасників соціальних програм шляхом застосування дієвих інструментів для виведення таких груп на ринок праці, їх залучення до життя громади;

- створення умов для зростання фінансової спроможності домогосподарств та розширення їх можливостей для розвитку через систему надання безоплатних або частково безоплатних послуг для окремих категорій сімей.

Ціль 2 - подолання голоду, розвиток сільського господарства.

Основними проблемами розвитку аграрного сектору економіки є такі:

- скорочення чисельності населення, яке проживає в сільській місцевості, в цілому та зайнятих у сільськогосподарському виробництві (співвідношення між міським та сільським населенням України змінилося від 67:33 у 2000 році до 69:31 у 2015 році; загалом чисельність сільського населення за цей період скоротилася на 17,6% (2,8 млн осіб), а кількість зайнятих у сільському господарстві, мисливстві, рибальстві – на 30% (1,2 млн осіб));

- низький рівень продуктивності праці, що зумовлюється зношеними виробничими фондами, використанням застарілих технологій, недостатньо розвиненою інфраструктурою сільської місцевості (у 2015 році продуктивність праці у сільськогосподарських підприємствах склала у розрахунку на одного працюючого 8,7 тис. дол. США, у той час як цей показник у Польщі становить близько 50 тис. дол. США; ступінь зносу основних засобів у сільському господарстві у 2015 році оцінюється у 40%) [13];

- нестабільність конкурентних позицій вітчизняної сільськогосподарської продукції на зовнішніх ринках через незавершеність процесів адаптації до європейських вимог щодо якості та безпечності харчових продуктів, внаслідок чого частка експорту продукції харчової

промисловості менша за частку експорту сільгоспсировини (у 2015 році частка продукції харчової промисловості та переробки сільськогосподарської сировини в експорті груп 1–24 УКТЗЕД становила лише 38,3%, а питома вага підприємств, на яких було запроваджено систему аналізу небезпечних факторів та контролю у критичних точках (за даними Hazard Analysis and Critical Control Points) – лише 20% від їх загальної кількості);

- відсутність у сільськогосподарських товаровиробників мотивації до дотримання агроекологічних вимог;

- непоінформованість значної частини сільськогосподарських товаровиробників про кон'юнктуру ринків та умови ведення бізнесу в галузі; незавершеність земельної реформи [12].

Також існують проблеми, які несуть потенційні загрози продовольчій безпеці. Насамперед, відсутня збалансованість у харчуванні українців. Так, за рахунок продукції тваринного походження калорійність раціону забезпечується лише на 28% при оптимальному рівні 55%. Споживання пересічним жителем країни м'яса і м'ясопродуктів становить 64% науково обґрунтованої норми, молока і молокопродуктів 55%, риби та рибодуктів – 43%. Крім того, споживання плодів та ягід, які є основним джерелом вітамінів для організму людини, також суттєво на 43% – відстає від нормативного показника. Неприпустимо високою є частка витрат населення на харчування. Так, у 2015 році ця частка становила 54,6% загальних сукупних витрат, що у 3–5 разів перевищує аналогічні показники країн ЄС. При цьому домогосподарства з найнижчим рівнем доходів витрачали на харчування 63% сукупних витрат при граничному національному критерії, встановленому для цього показника на рівні 60%. За даними про Індекс глобальної харчової безпеки (GFSI) 2016 року, Україна посіла лише 63-тю позицію серед 113 країн, поступившись не тільки всім країнам Європи, але й тим країнам, куди Україна активно експортує продовольство, зокрема Єгипту, Тунісу, Марокко. Забезпечення доступності збалансованого

харчування для населення України, насамперед для його найбідніших верств, має стати пріоритетом державної політики на найближчі 15 років

Ціль 3 – міцне здоров'я і благополуччя. В Україні гострою соціальною проблемою залишається високий рівень передчасної смертності, особливо чоловіків, що спричинює на 12–14 років нижчу порівняно з розвиненими країнами тривалість життя. З кожної тисячі 20-річних юнаків до 65-річного віку не доживають 389 (на 300 більше, ніж у Швеції чи Швейцарії, на 200 більше, ніж у Польщі). Найбільш разючі відмінності спостерігаються у молодому середньому віці й переважно від причин, які можна попередити: понад половину смертей чоловіків віком 20–64 роки можна уникнути. Не скорочується 10-річний розрив між тривалістю життя чоловіків і жінок, що вдвічі перевищує аналогічний показник у розвинених країнах. Основними проблемними питаннями репродуктивного здоров'я в країні є материнська смертність та смертність немовлят, високий рівень абортів, ускладнень вагітності та пологів, невиношування вагітності, поширеність жіночої та чоловічої безплідності, зростання онкологічної патології у молодому віці. Від 2000 року в Україні спостерігається спадна динаміка рівнів дитячої та материнської смертності, проте вони все ще не відповідають середньоєвропейським значенням. Головною причиною є відносно висока смертність дітей унаслідок зовнішніх причин (у 2015 році це майже кожна третя смерть у віці від одного до п'яти років, якій можна запобігти за умови належного догляду за дитиною). Рівень захворюваності на ВІЛ та туберкульоз свідчить, що країна залишається неблагополучною у цьому відношенні. Україна має один з найвищих показників ВІЛ-інфекції в Європі. За оціночними даними на початок 2016 року, в Україні мешкало 220 000 ВІЛ-інфікованих осіб, із яких під медичним наглядом перебуває 130 000 громадян. Майже половину з ВІЛ-інфікованих становлять жінки, 88% яких перебувають у репродуктивному віці. Понад 50% нових випадків ВІЛ-інфекції діагностується разом зі СНІДом, що зумовлено пізнім зверненням за медичною допомогою. На законодавчому рівні в Україні гарантовано

доступність і якість медичного обстеження, спостереження, надання психосоціальних, юридичних та медичних консультацій, медичну допомогу й медикаментозне забезпечення, соціальний та правовий захист, недопущення будь-яких форм дискримінації у зв'язку з ВІЛ-інфекцією. Високий рівень стигматизації та дискримінації у зв'язку з ВІЛ/СНІДом є одним із факторів, що спричинюють поширення епідемії ВІЛ-інфекції в Україні. Найвищий рівень поширення ВІЛ до конфлікту, який розпочався у 2014 році, спостерігався на сході країни. Конфлікт, що триває, підвищує ризики передачі ВІЛ-інфекції та її неконтрольованого поширення. Дослідження підтверджують наявність взаємозв'язку між насильством, стигмою та ВІЛ-інфекцією. Найбільш уразливою групою є жінки, переміщені із зони проведення АТО. Така уразливість спричинена підвищеними ризиками торгівлі людьми, гендерного насильства й іншими чинниками. Імовірність смерті від чотирьох основних неінфекційних захворювань населення віком від 30 до 70 років становить 28%³, причому в найближчі десятиліття поширеність неінфекційних захворювань та зумовлена ними смертність зростатимуть, у тому числі через старіння. В Україні інсульти спричинюють смерть осіб віком 30–44 роки у шість разів частіше, ніж у Швеції, а осіб віком 45–59 років – майже у вісім. Смертність жінок віком 45–59 років від раку шийки матки, який відносно легко і недорого можна діагностувати та вилікувати при ранньому виявленні, майже у п'ять разів вища, ніж у Швеції. Ефективні дії з профілактики та боротьби з неінфекційними захворюваннями можуть врятувати тисячі життів, підвищити продуктивність праці, зменшити витрати на медичну допомогу. Смерті та травми в ДТП – це втрати життя і здоров'я, які можна попередити. У 2015 році три чверті українців, загиблих у ДТП, були у працездатному віці (37,2% – у віці 14–35 років). Ризик загинути в результаті транспортного нещасного випадку у країнах з низьким і середнім рівнем доходу у 1,4 раза вищий, ніж у розвинених країнах Європи, причому 43% тих, хто гине, – пішоходи, мотоциклісти і велосипедисти, тобто уразливі учасники дорожнього руху [13]. В Україні у 2015 році практично

кожна друга смерть у результаті транспортного нещасного випадку – це смерть пішохода. Надзвичайно важливим для України є забезпечення доступності якісної та ефективної медичної допомоги широкому загалу населення. На жаль, загальне зниження рівня життя та зростання масштабів бідності спричинило погіршення доступності медичної допомоги, насамперед через високу вартість ліків, медичних товарів, послуг охорони здоров'я. Зокрема, 24% домогосподарств не мали можливості придбати необхідні, але занадто дорогі ліки.

Ціль 4 – якісна освіта. Забезпечення якісної освіти та рівного доступу до неї впродовж усього життя поєднує декілька важливих векторів розвитку освіти – якість, справедливість, доступність, залучення та всебічне заохочення. Традиційно високими в Україні є рівень охоплення шкільною освітою та рівень грамотності дорослого населення, за всіма освітніми рівнями не спостерігається значущої гендерної і соціальної нерівності (за значеннями показників «валовий коефіцієнт охоплення вищою освітою» та «середня тривалість навчання» Україна випереджає не тільки регіон ЄЦА, а навіть деякі країни з високим рівнем людського розвитку) [14]. Проте нарощування обсягів освітньої підготовки відбувається за рахунок зниження якості освітніх послуг у ряді закладів та в умовах збереження деформації інфраструктурного устрою освітньої системи. Загострюються соціально-економічні проблеми, зумовлені комерціалізацією освіти, а напрями «освітня інклюзія» і «освіта впродовж життя» фактично перебувають на етапі становлення. На жаль, існуюче інформаційне поле обмежує можливості проведення якісного аналізу стану освітньої галузі. Попри законодавчо задекларовані права на дошкільну освіту та величезний попит на цей вид послуг, рівень охоплення дітей дошкільною освітою залишається незадовільним. Так, у 2015 році тільки 77,4% міських і 57,4% сільських п'ятирічних дітей відвідували ДНЗ (17,8 тис. сільських поселень, у яких проживають діти віком до 6 років, або 66% загальної кількості таких поселень, взагалі не мають ДНЗ). Відсутність дитячих садків, їх

переповнення, застарілість матеріально-технічної бази, практична відсутність альтернативних форм підготовки до школи, висока вартість послуг у приватному секторі – усе це погіршує шанси значної частини майбутніх першокласників на здобуття «рівних стартових можливостей». Необхідно у повному обсязі реалізувати функції дошкільної освіти, забезпечивши якість догляду, виховання, розвитку та навчання для всіх дітей незалежно від стану здоров'я, місця проживання та рівня доходів родини.

Ціль 5 – гендерна рівність. Специфіка гендерних проблем України в загальних рисах відображає невідповідності, що спричинені певними стереотипами, а також глибокими системними проблемами, до яких належать відсутність верховенства права, застарілі системи соціального захисту, слабкий потенціал національного механізму щодо поліпшення становища жінок і відсутність політичної волі. Згідно з Глобальним індексом гендерного розриву¹, рівень освіти та охорони здоров'я жінок позитивно впливає на рейтинг України, проте позиція країни погіршилася з 56-ї у 2014 році до 69-ї у 2016 році у відповідному світовому рейтингу. Головними причинами є гендерний розрив у економічних можливостях і політичній участі. Жінки залишаються непропорційно представленими у сфері прийняття рішень, мають у середньому нижчі доходи, ніж чоловіки, та виконують більшу частину неоплачуваної роботи з виконання сімейних обов'язків у домогосподарствах. Водночас усталений вплив гендерних стереотипів зумовлює поширення професійної сегрегації за ознакою статі, невміння розпізнавати прояви гендерно зумовленої дискримінації, низька обізнаність населення щодо форм домашнього насильства та відсутність звичної практики звернення постраждалих по допомогу. З метою створення умов для ліквідації всіх форм дискримінації щодо жінок і дівчат необхідно розробити відповідне законодавче підґрунтя. Для цього передбачається проаналізувати нормативно-правові акти у різних сферах життєдіяльності суспільства та внести пропозиції щодо удосконалення чинного правового поля.

Ціль 6 – чиста вода і належні санітарні умови. Забезпечення населення водою залишається однією з ключових проблем у країні. Для питного водопостачання використовують, головним чином, відкриті поверхневі водні об'єкти і значно менше – підземні води. За даними Національної доповіді про якість питної води та стан питного водопостачання (2015 р.), централізованим водопостачанням забезпечується понад 90% міст і 22% сіл (від 2,7% у Рівненській області до 98,6% у Херсонській). Жителі 1270 сіл та селищ південних областей (приблизно 950 тис. осіб) усе ще користуються привізною водою. Понад 30% протяжності водопроводів перебувають в аварійному та ветхому стані. Значні втрати води у водопровідних мережах є однією з причин високого рівня водоемності виробничого сектору. Централізованим водовідведенням користується менше 2% сільських поселень, а в аварійному та зношеному стані перебувають майже 35% загальної протяжності каналізаційних мереж. При цьому не всі стічні води проходять. При цьому не всі стічні води проходять повноцінне очищення. У 2015 році частка таких вод перевищила 15% загального обсягу відведених стічних вод. вод перевищила 15% загального обсягу відведених стічних вод. Унаслідок збройного конфлікту на Донбасі було порушено водну інфраструктуру (трубопроводів, станцій очищення води, водних джерел та насосних станцій), що ускладнило доступ населення до надійних водних джерел, засобів гігієни та санітарії. Приблизно 700 тисяч людей залишилися без доступу до питної води. Погіршення водозабезпечення спричинило появу захворювань, які становлять загрозу здоров'ю населення в цілому. Задоволення потреб у гігієнічних засобах є проблематичним для всього охопленого конфліктом регіону. Після завершення збройного конфлікту ці території потребуватимуть значних капіталовкладень у відновлення та модернізацію інфраструктури водопостачання та водовідведення. Водогосподарський комплекс країни потребує вдосконалення, насамперед з огляду на необхідність забезпечення збалансованості процесів використання та відтворення водних ресурсів [13], задоволення потреб населення і галузей

національної економіки у водних ресурсах, зменшення впливу негативних наслідків шкідливої дії вод та створення належних умов для життєдіяльності населення у паводконебезпечних регіонах. Україна має достатньо розвинуте законодавство у галузі збереження та використання водних ресурсів, а також є стороною низки міжнародних конвенцій, зокрема Конвенції про транскордонні водотоки та міжнародні озера (1991 р.). У 2011 році були затверджені Національні цільові показники (НЦП) України до Протоколу про воду та здоров'я до цієї Конвенції. НЦП спрямовані на забезпечення населення України водою належної кількості та якості. Наразі перед країною стоїть завдання імплементації в Україні джерел права ЄС секторів «Якість води та управління водними ресурсами, включаючи морське середовище» та «Охорона природи», зокрема Водної рамкової директиви та інших відповідних директив [15]. Удосконалення системи управління водними ресурсами є основним завданням на шляху досягнення цілі. Розроблення Національної водної стратегії має бути спрямоване на досягнення доброго стану водних ресурсів, впровадження інтегрованого управління водними та іншими природними ресурсами за басейновим принципом шляхом розробки та реалізації планів управління річковими басейнами.

Ціль 7 – доступна та чиста енергія. Україна має потужний енергогенеруючий потенціал, достатній для повноцінного забезпечення потреб населення й економіки, а також для експорту електроенергії. Загальна встановлена потужність електрогенеруючих станцій України (за даними станом на кінець 2015 року) становила 58,131 ГВт, з яких 47,7% припадало на теплові електростанції (ТЕС), 23,8% – на атомні електростанції (АЕС), 11,4% – на теплоелектроцентралі (ТЕЦ), 8,1% – на гідроелектростанції (ГЕС), 6,9% – на електростанції, що використовують альтернативні джерела енергії, 2,0% – на гідроакумулювальні електростанції (ГАЕС). Основними споживачами електроенергії є промисловість, сектор послуг і населення. Протягом останніх років спостерігається тенденція до зниження фактичних питомих витрат палива, теплоенергії, електроенергії, водночас обсяги

електроенергії, спожитої населенням, неухильно зростають. Проблеми, що справляють негативний вплив на тенденції розвитку сектору енергетики та послаблюють енергетичну безпеку держави, такі: неповне використання встановлених потужностей; дефіцит маневрових і резервних потужностей в існуючій структурі електрогенерації у поєднанні з суттєвим дисбалансом в їх регіональному розміщенні; зношеність значної частини енергогенеруючих потужностей та мереж постачання енергії (переважна більшість енергоблоків атомних електростанцій добігає терміну експлуатації); нестача обсягів власного видобування первинних енергоносіїв для задоволення потреб споживачів (до 2014 року до 90% природного газу, до 80% сирої нафти та до 98% ядерного палива імпортувалися з РФ, що ставило під загрозу енергетичну безпеку країни; вжиті заходи щодо диверсифікації поставок первинних енергоносіїв наразі проблему повністю не розв'язали); недостатність технічно досяжного потенціалу відновлюваних джерел енергії (близько 50% загального енергоспоживання в країні) поряд із обмеженістю його використання; висока енергоємність виробництва; низька ефективність використання тепла у поєднанні з втратами при виробництві (5%) у тепломережах (12%) та в будинках (50%). Енергетичний сектор є одним із основних забруднювачів навколишнього середовища. Викиди забруднюючих речовин та парникових газів підприємствами ПЕК становлять близько 40% викидів усіх секторів економіки та 58% – від стаціонарних джерел забруднення. Починаючи з 2012 року, виробництво електроенергії в Україні скорочується. Зокрема, в 2015 році електроенергії вироблено на 10,2% менше, ніж у 2014 році (163,3 млрд кВт·год). Починаючи з 2014 року, відбувається зниження власного виробництва первинних енергоносіїв, зменшення їх імпорту з РФ та переорієнтація на імпорт з інших держав. При цьому затверджена Енергетична стратегія до 2030 року для задоволення потреб економічного зростання передбачає екстенсивний розвиток ПЕК, передусім шляхом будівництва нових енергетичних об'єктів (енергоблоків на атомних електростанціях, підприємств із видобутку уранових руд,

виробництва ядерного палива та зберігання радіоактивних відходів, ТЕС, ГАЕС, розробки родовищ сланцевого газу та ін.). Енергетична галузь потребує суттєвого реформування, метою якого є забезпечення інтересів споживачів шляхом встановлення адекватних механізмів ціноутворення, підключення споживачів до мереж та прозоре нарахування вартості послуг відповідно до принципів Третього енергетичного пакету. Для цього необхідно скоригувати ціни на енергоносії до економічно обґрунтованого рівня для всіх категорій споживачів, подолати непрозорість бізнесу українських енергетичних компаній, відкрити енергетичний ринок для європейських корпорацій на умовах справедливої конкуренції. Розвиток енергетичної сфери та її екологізації мають враховувати положення Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020», «Основних засад (стратегії) державної екологічної політики України на період до 2020 року» та принципи адаптації до енергетичного й екологічного законодавства Європейського Союзу згідно з вимогами Протоколу про приєднання України до Енергетичного Співтовариства та Угоди про асоціацію з ЄС. Україна має остаточно розв'язати проблему імпортозалежності від одного постачальника та забезпечити диверсифікацію шляхів і джерел постачання первинних енергоресурсів. Це сприятиме інтеграції енергосистеми України з континентальною європейською енергосистемою [13].

Ціль 8 – гідна праця та економічне зростання.

Зависокий рівень імпортозалежності спричинений нездатністю національної економіки належним чином задовольнити внутрішній попит на непродовольчі товари та енергоносії при великій ємності цього ринку та наявності внутрішнього потенціалу.

На тлі проблем обмеженого доступу до фінансових ресурсів для України характерним стало формування досить низької інвестиційної активності. Частка валового нагромадження основного капіталу у ВВП України у 2015 році була найнижчою за весь період незалежності (13,5%), що майже удвічі менше рівня окремих європейських країн. Такий рівень

перешкоджає модернізації економіки, знижує фондівіддачу виробничого обладнання та не сприяє підтримці виробничого потенціалу, здатного створювати конкурентоспроможний продукт [10]. Як наслідок, рівень енергоємності ВВП в Україні (0,28) майже втричі перевищує європейський аналог (0,1), матеріалоємність ВВП (0,881) перевищує європейську (0,44) удвічі. У поєднанні з низькою продуктивністю праці, яка становить 17,2 тис. дол. США, або на 77,7% менше європейського рівня, це посилює процеси витіснення вітчизняних виробників із конкурентних ринків. Водночас неефективна господарська діяльність призводить до підвищення техногенного навантаження на екологічну систему країни, а отже, до поступового знищення навколишнього природного середовища.

Існуюча ситуація не може гарантувати сталого зростання та прискореного подолання на цій основі розриву в обсягах ВВП на одну особу між Україною та найбільш розвиненими країнами. Крім того, триваюча економічна депресія супроводжується втратою робочих місць, економічним занепадом багатьох населених пунктів, масовою трудовою міграцією економічно активного населення до інших країн.

У 2014–2016 роках всі зазначені системні негативні процеси посилились унаслідок окупації АР Крим, а також затяжного військового конфлікту на сході країни, який призвів до того, що окремі райони Донецької та Луганської областей опинилися поза контролем Уряду України. Додатковими перепонами на шляху розвитку виробничого сектору стали: ускладнення міжнародних відносин із країною – основним торговельним партнером (РФ); руйнування виробничих потужностей та транспортної інфраструктури на території військового конфлікту; втрата міжгалузевих та логістичних зв'язків у регіональному та зовнішньоекономічному просторі; недоступність енергетичної сировини (вугілля); суттєве зростання інвестиційних ризиків. Як наслідок, у 2015 році девальвація гривні перевищила 80% у середньорічному розрахунку, інфляція становила 48,7%, падіння промислового виробництва – 13%, падіння ВВП України досягло

9,8% (без урахування окупованого Криму та частини зони проведення ООС), відновилася тенденція до зростання безробіття [13].

За підсумками 2016 року відбулося незначне підвищення ВВП (на 2,3%) при зростанні промислового виробництва на 2,8% та уповільненні інфляції до 13,9% у середньорічному розрахунку. Але такі темпи є вкрай недостатніми. Необхідною умовою переходу до сталого економічного зростання є реалізація стратегії активного інклюзивного розвитку, яка б могла гарантувати щорічні темпи приросту ВВП на 6–7% і, як мінімум, подвоєння обсягів виробництва. Це забезпечить відчутне підвищення рівня життя населення країни і запустить ланцюговий процес перетворень у напрямі досягнення всіх інших цілей сталого розвитку.

Таке зростання можливе лише за умови реалізації структурно-інноваційної моделі розвитку, інтенсивного технічного та технологічного оновлення виробництва.

Ціль 9 – промисловість, іновація, інфраструктура. Наразі у структурі промислового виробництва переважають сировинні виробництва третього та четвертого технологічних укладів, залежні від кон'юнктурних циклів на світових ринках, на які припадає 58% і 38% продукції відповідно. На п'ятий технологічний уклад припадає лише 4% продукції, виробництво товарів шостого технологічного укладу практично відсутнє (0,1%). Частка промислових підприємств, що займаються інноваційною діяльністю, є вкрай низькою – близько 15%. Частка реалізованої інноваційної продукції не перевищує 2%. В абсолютному вимірі показники на порядок нижчі, ніж в економічно розвинених країнах. Частка експорту промислової продукції у валовому внутрішньому продукті становить близько 40%, однак значну частину в його структурі займає сировина [16].

Ключовими проблемами є високий ступінь зношеності основних засобів, застарілі технології та бізнес-моделі, надвисокі ресурсозатратність та енергоємність виробництва, нерозвинута промислова інфраструктура,

зокрема використання інформаційно-комунікаційних платформ і технологій у ланцюжках створення доданої вартості продукції.

Частка переробної промисловості у структурі ВДВ у 2015 році становила 14%, у той час як для групи країн ЄС-27 цей показник перебуває на рівні 15,2%. Частка виробництв із використанням високих та середньовисоких технологій у структурі ВДВ промисловості становить лише 19,1% проти 38,6% у країнах ЄС. Це є свідченням надто низького рівня використання новітніх технологій та їх упровадження у виробничі процеси. В умовах обмеженості фінансових ресурсів сформувався низький рівень наукоємності ВВП України. Частка обсягу виконаних наукових і науково-технічних робіт у ВВП поступово зменшувалася і досягла 0,62% у 2015 році (світовий рівень – 2,17%, європейський – 2,01%). Стримуючим чинником для трансферу технологій і залучення інвестицій у високотехнологічні галузі є недосконалість сфери захисту об'єктів інтелектуальної власності та їх введення у господарський обіг.

Отже в умовах поширення п'ятого (з 2010 року – кінець фази швидкого зростання) та переходу розвинених країн до шостого технологічного циклу (2010 рік – початок розвитку технологій, з 2018 року – період широкого розповсюдження) збереження такої структури промисловості й експорту, рівня фінансування наукових і науково-технічних робіт обумовлюватиме безнадійне відставання розвитку України.

Надійна та доступна інфраструктура, що охоплює як дорожньо-транспортні, енергетичні та інформаційно-комунікаційні мережі, так і інноваційну інфраструктуру, є запорукою ефективної діяльності бізнесу та якісних умов життєдіяльності населення.

Рівень транспортного обслуговування економіки і населення України суттєво поступається показникам розвинених країн світу. Відповідно до Індексу глобальної конкурентоспроможності 2016–2017 років, за якістю інфраструктури Україна за рік опустилася на 6 позицій – з 69-го до 75-го місця серед 138 країн світу, а за якістю автомобільних доріг посіла одне з

останніх місць – 134-те. Характерними ознаками стану транспортної інфраструктури є високий ступінь фізичного і морального зносу основних засобів, а також невідповідність темпів автомобілізації країни стану автомобільних доріг.

Україна незадовільним є досвід впровадження державно-приватного партнерства, низькі темпи залучення інвестицій, технічних інновацій та технологічної модернізації галузі. Непрозорою залишається система формування тарифів на природні монополії та інфраструктурні послуги, які впливають на ціноутворення в інших галузях економіки. Визначальним фактором прискореного розвитку економіки є інформаційно-комунікаційна інфраструктура. Україна входить у Топ-3 країн Центральної та Східної Європи за обсягом ІТ-ринку та відповідного кадрового потенціалу. За підсумками 2015 року обсяг експорту ІТ-технологій, зокрема програмного забезпечення, з України склав понад 2 млрд дол. США [17].

Висококваліфіковані ІТ-спеціалісти є однією з конкурентних переваг України. Однак існуюча тенденція до відтоку таких фахівців за кордон свідчить про необхідність негайних заходів щодо збереження кадрового ІТ-ресурсу в країні та спрямування його потенціалу на цифровізацію української промисловості, освоєння підприємствами цифрових бізнес-моделей та платформ взаємодії з клієнтами з метою підвищення результативності роботи та зміцнення конкурентних позицій на ринках.

Осучаснення інституціональної структури промисловості полягає у перетворенні її із фрагментарного на цілісний, інтегрований у глобальну економіку виробничий комплекс, що здатний до високорентабельної діяльності та саморозвитку, поєднує системно структуровані галузеві утворення, збалансовані потребами зовнішніх і внутрішнього ринків, і відповідає вимогам екологічно безпечного розвитку й ефективного використання ресурсів та енергії. Інноваційна промислова політика має базуватися на стратегічному та галузевих довгострокових прогнозах і урахувати найкращий світовий досвід.

Важливо вдосконалити систему наукового та освітнього забезпечення розвитку промисловості. Необхідно відродити ланку галузевої науки, що наразі майже ліквідована. Концентрація матеріальних та фінансових ресурсів на впровадженні наукових досліджень з пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки дозволить збільшити до 2030 року фінансування науки за рахунок усіх джерел до 3% ВВП. Це зумовить покращення науково-технічного потенціалу промислового сектору України та підвищення ефективності виробництва в умовах високої глобальної конкуренції. Для досягнення цілі в Україні необхідно розробити Стратегію розвитку (модернізації) промислового комплексу [13]. Встановлення стратегічних завдань розвитку промисловості має враховувати національні та глобальні виклики (ресурсні, соціальні, екологічні, інституційні тощо). Ці завдання мають базуватися на положеннях Угоди про поглиблену всеохоплюючу зону вільної торгівлі з ЄС. Стратегія має створювати умови для використання європейських програм «Розумні спеціалізації», «Європейська кластерна програма», «Горизонт 2020», «Європейська програма підтримки малого та середнього бізнесу» (COSME) та залучення додаткової підтримки за рахунок участі країни у регіональних і глобальних програмах ЄС. Формування структури нової сталої промисловості, напрямів її диверсифікації, децентралізації та кластеризації, запровадження інструментів розумних спеціалізацій та посилення ролі регіонів має відбуватися з урахуванням оцінки впливу заходів на зростання доданої вартості та зайнятості. Упровадження Стратегії має здійснюватися шляхом розроблення поетапних планів дій на основі сучасних інструментів горизонтальної та секторальної політики, диверсифікації фінансових потоків та постійного оцінювання результативності промисловості та наслідків реалізації промислової політики. Важливим чинником є інтеграція принципів ділової досконалості та управління якістю на всіх рівнях (макро-, мезо- та мікро-) для підвищення конкурентоспроможності національної економіки [17]. Рекомендації щодо досягнення цілі:

- розвиток інфраструктури ринків капіталу, зокрема оздоровлення банківської системи, яка має стати основним джерелом дешевих фінансових ресурсів; створення державних і приватних установ, що надають фінансові ресурси та знижують ризики виходу на світові ринки для малих і середніх підприємств-експортерів;
- розвиток сучасної надійної та доступної інфраструктури, включаючи інформаційно-комунікаційну, дорожньо-транспортну, енергетичну та інноваційну інфраструктуру, для підвищення ефективності діяльності бізнесу та якості життя населення;
- створення системи стимулів для підвищення ефективності використання ресурсів, ширшого застосування чистих та екологічно безпечних технологій і промислових процесів;
- створення дієвої ефективної системи захисту об'єктів інтелектуальної власності;
- поширення різних форм участі держави у реалізації інфраструктурних проектів, забезпечення проведення гнучкої тарифної політики для створення привабливих умов для бізнесу та інвесторів [13].

Ціль 10 – скорочення нерівності. Відновлення економічного зростання та забезпечення його довготривалої стійкості потребує підвищення потенціалу 40% біднішого населення. Це означає не лише зростання доходів, а й підвищення спроможності робити свій внесок у загальний економічний розвиток, забезпечення повноти участі у житті держави та місцевих громад.

Економічна нерівність провокує появу інших форм нерівності, зокрема обмежує можливості бідних верств населення брати участь у соціальному, економічному і політичному житті. Нестача доходів для задоволення базових потреб спричинює дистанціювання осіб, які потрапили у вразливе становище, від їх оточення. Факторами підвищеної вразливості до соціального відторгнення може бути місце проживання, стан здоров'я (включаючи інвалідність), вік. Найбільш вразливими є особи (домогосподар-

ства), які за доходами потрапляють у перші чотири децильні групи. Вони перебувають у зоні підвищеного ризику соціального відторгнення та обмеженого доступу до ресурсів.

Небезпечною є незмінність складу найбільш вразливих верств населення, що зумовлює їх самовідтворення та формує спадкоємну бідність. Саме на ці групи мають бути спрямовані такі заходи, як:

- обов'язкове залучення дітей до освіти та охоплення їх виховною роботою;
- впровадження реабілітаційних програм щодо відновлення працездатності для дорослих;
- створення нових механізмів активізації отримувачів державної допомоги малозабезпеченим сім'ям;
- соціальний патронат неблагополучних сімей [18].

Економічна, політична та екологічна нерівність є результатом дискримінації окремих груп населення. За даними КМІС, найбільш поширена дискримінація за віком – 11%, сексуальною орієнтацією – 10% та інвалідністю – 7%. Загалом 9% респондентів відчували упереджене ставлення до себе протягом останнього року, при цьому найбільшою мірою – бідні (17%). Серед мешканців сходу України до себе упереджене ставлення відчували 11%. Зі зменшенням розміру поселення звужуються можливості отримання соціальних послуг, обмежується свобода вибору, знижується якість життя тощо. Сільські жителі частіше потерпають від позбавлення можливості отримати медичні, освітні та інші види послуг, які до того ж значно поступаються за якістю. Понад 50% сільських домогосподарств потерпають через відсутність закладів, які надають побутові послуги (міських домогосподарств – 6%), близько 40% – через незабезпеченість поселення послугами швидкої медичної допомоги (міських – 3%), 26% – через відсутність поблизу житла медичної установи (міських – 6%), 23% – через відсутність регулярного щоденного транспортного сполучення з іншим населеним пунктом із більш розвиненою інфраструктурою (міських – 3%),

14% – через відсутність поблизу житла об'єктів роздрібної торгівлі (міських – 3%), 5% – через відсутність поблизу житла дошкільних закладів (міських – 1,3%).

Для забезпечення рівності в українському суспільстві та зменшення дискримінаційних проявів необхідно послідовно проводити антидискримінаційну політику в усіх сферах суспільного життя, забезпечуючи гідні стандарти отримання соціальних послуг незалежно від місця проживання.

Характерною ознакою нерівності в Україні є диференціація в оплаті праці та непомірно низькі заробітки принаймні половини працюючого населення. За даними ДФС, у 2015 році заробітна плата 50% працюючих з нижчими доходами (перші п'ять децильних груп / перша медіанна група) становила лише 30% середньої заробітної плати в країні (для порівняння: у скандинавських країнах цей показник становить 70%, в ЄС – 60%, у США – 50%). Середня заробітна плата (доходи) представників десятої децильної групи (з найвищими доходами) у 13 разів перевищує середню зарплату першої медіанної групи (для порівняння: у скандинавських країнах цей показник становить 2,9 раза, в ЄС – 4,2, у США – 7,0), а зарплату (доходи) першої децильної групи – у 159 разів. Значно меншою є нерівність в оплаті праці у так званих бюджетних галузях (освіті, охороні здоров'я, культурі тощо), в яких основна заробітна плата встановлюється за Єдиною тарифною сіткою, а додаткові компоненти оплати праці (надбавки, підвищення, компенсації тощо) жорстко регламентовані [12]. За даними Держстату, гендерний розрив у середній заробітній платі чоловіків і жінок у 2015 році становив понад 25%, а у пенсіях – 30%. Серед найбільш вразливих верств населення переважають жінки, що потребує особливої уваги держави при розробленні відповідних програм та політик.

Рекомендації щодо досягнення цілі:

- підтримка розвитку соціального діалогу як гарантії справедливості соціально-трудових відносин;

- кардинальні зміни у політиці доходів;
- підвищення ролі оплати праці, що сприятиме усуненню надмірної нерівності та скороченню масштабів бідності працюючого населення;
- реформування системи пенсійного забезпечення;
- формування нової бюджетно-податкової політики, що забезпечить збалансований розподіл податкового навантаження на суб'єкти оподаткування;
- неухильне дотримання соціальних гарантій щодо рівного доступу до соціальних послуг;
- усунення будь-яких дискримінаційних положень із національного правового поля;
- запровадження програм створення доступного середовища для повноцінної участі людей з особливими потребами в економічному та суспільному житті [13].

Ціль 11 – сталий розвиток міст і громад. Загальні економічні, політичні, соціальні та демографічні тенденції, їх регіональна і локальна специфіка позначилися на ситуації в окремих поселеннях. Спад виробництва, закриття ряду підприємств, що відігравали містоутворюючу роль, позбавили жителів численних невеликих міст, передусім із монофункціональною економікою, робочих місць, а місцеві бюджети – основного джерела доходів. Брак коштів спричинив занепад соціальної інфраструктури, зокрема у житлово-комунальному господарстві, руйнацію дорожньо-транспортної мережі. Багаторазово посилилася замкненість локальних ринків праці. Традиційна для України масштабна маятникова міграція (коли мешканці маленьких поселень щоденно їздять на роботу чи навчання до більш розвинених міст) поступово заміщувалася стаціонарною, і все більше населення концентрувалось у великих містах та обласних центрах. Це зумовило зростання потреби у житлі, в соціальних та побутових послугах, а відтак, і підвищення навантаження на інфраструктуру та комунікації. Поступово склалась ситуація, коли вкрай необхідно терміново вирішувати

складні проблеми у сферах будівництва житла, створення та розширення зручних транспортних сполучень, інфраструктури водопостачання і водовідведення, постачання тепла та електроенергії, формування середовища культурного розвитку й оздоровлення.

Незадовільним є ступінь задоволення потреб значної маси населення в якісному житлі. Суттєвою залишається частка домогосподарств, члени яких змушені користуватися житлом недостатньої площі в застарілих, аварійних або малоприсадибних будинках. Інститут соціального та / або тимчасового житла не сформований, а ринок орендного житла є нерозвиненим та тінізованим [17].

Несприятливі умови середовища існування у містах зумовлені відсутністю системного підходу до розвитку міст через брак сучасних генеральних планів розвитку міста та недостатнє фінансування. Внаслідок відсутності системного підходу розвиток комунальної, соціальної, транспортно-шляхової, торговельної та побутової інфраструктури відбувається хаотично, що призводить до невідповідності інфраструктури міста зростаючим потребам громади. Громадськість не має змоги брати участь у партісіпаторному плануванні простору безпосереднього проживання і часто відсторонена від можливості висловити свою думку з питань облаштування місця проживання. Ця ситуація зумовлена різними причинами, серед яких найвагомішими є: незавершеність реформи децентралізації, несталі процедури залучення громадянського суспільства до процесу прийняття рішень, нестача фінансових ресурсів у громадах тощо. Досягнення сталого розвитку на локальному рівні перш за все потребує зусиль, спрямованих на поліпшення умов проживання соціально вразливих верств населення – бідних та багатодітних сімей, осіб з інвалідністю, дітей-сиріт, дітей, позбавлених батьківського піклування, тощо. Задоволення потреб у житлі громадян із середніми доходами досягатиметься в результаті прискорення масштабів житлового будівництва, спрощення та здешевлення

процедур відведення землі під будівництво, доступності кредитних ресурсів для будівництва або придбання житла та державної підтримки відповідних кредитних програм.

Житлова політика має також використовуватись як складова структурної, зокрема регіональної, політики, сприяючи мобільності робочої сили. Відповідними механізмами можуть бути формування сектору доступного орендного житла, у т. ч. такого, що перебуває у власності місцевих громад, впровадження партнерських схем будівництва чи придбання житла із залученням коштів роботодавців тощо [12].

Забезпечення сталого розвитку міст, поселень та громад як сприятливих середовищ проживання вимагатиме перенесення акценту з адміністративно затверджуваних планів на стратегування територіального розвитку з дотриманням принципів універсального дизайну, тобто для всіх жителів, у т. ч. осіб з обмеженими можливостями, жінок з дітьми, людей похилого віку тощо. Для цього необхідні партнерство, взаємоузгодженість та інклюзивна участь територіальних громад, органів місцевого самоврядування, організацій громадянського суспільства та бізнесу. Стратегії розвитку на локальному рівні мають бути сформовані з дотриманням принципів відкритості, інклюзивності та наукової обґрунтованості з одночасним впровадженням системи показників для подальшого моніторингу та громадського контролю у процесі реалізації. Фінансування реалізації завдань стратегії за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів має відбуватися на основі затверджених рішеннями рад відповідних рівнів генеральних планів розвитку населених пунктів і територій.

Рекомендації щодо досягнення цілі:

- створення умов та забезпечення доступу до достатнього, безпечного і недорогого житла та основних життєвих послуг;
- розвиток надійної, безпечної та зручної транспортної та іншої інфраструктури (з дотриманням принципів універсального дизайну,

тобто для осіб з обмеженими можливостями, жінок з дітьми, людей похилого віку тощо);

- розвиток поселень і територій виключно на засадах комплексного і сталого планування (на підставі генеральних планів) та управління за участю громадськості на принципах сталого розвитку за умови збереження наявних та визначення нових об'єктів культурної і природної спадщини;

- розвиток системи оповіщення населення про загрозу або виникнення надзвичайних ситуацій, а також запобігання виникненню надзвичайних ситуацій, забезпечення реагування на них і подолання їх наслідків;

- мінімізація негативного впливу за будь-яким виміром (екологічний, безпековий тощо) на життя і здоров'я жителів [13].

Ціль 12- відповідальне споживання та виробництво.

У формуванні ВВП України ключову роль відіграють ресурсоємні та енергоємні галузі. Саме тому пріоритетами державної політики в цьому контексті є, по-перше, оптимізація використання природних ресурсів та зниження енергоємності, а по-друге – мінімізація негативного впливу на довкілля шляхом переходу до моделі зеленої економіки. Це передбачає поступове вилучення небезпечних хімічних речовин із процесів виробництва та життєвого циклу продуктів. Тому розбудова системи екологічного маркування продукції та стандартів управління виробничими й іншими процесами стає нагальним завданням, оскільки така система слугуватиме інструментом для впровадження більш раціональних підходів до використання природних ресурсів і хімічних речовин. Наразі в Україні фактично відсутні механізми заохочення населення до раціонального споживання. Скоріше навпаки: ринок не лише задовольняє потреби населення у товарах і послугах, а й формує такі потреби, пропонуючи нові чи модифіковані продукти виробництва, споживча цінність яких не завжди є високою [10]. Така практика спричинює нераціональне використання природних ресурсів і генерування значних обсягів відходів виробництва та споживання. Недосконалі практики збирання сільськогосподарської

продукції, її переробки та постачання споживачам призводять до суттєвих втрат харчових продуктів.

Унаслідок того, що лише незначна частина відходів, зокрема побутових, переробляється, повторно використовується та утилізується, в Україні накопичилося понад 30 млрд тонн відходів і їх обсяги щороку збільшуються. Ця проблема є викликом національного масштабу. Домінуюча практика поводження з відходами в Україні не відповідає сучасним вимогам, оскільки не забезпечує ані скорочення обсягів утворення відходів, їх переробку та повторне використання, ані переробку значних мас вже накопичених відходів. Держава не має для цього необхідних ресурсів, а застосування санкцій за забруднення навколишнього середовища до суб'єктів виробничої діяльності є недостатнім для розв'язання проблеми. Реальний вихід полягає у перетворенні цієї проблеми на нові можливості, що потребує адекватних дій для створення умов та мотивації бізнесу. Водночас навіть активізація місцевих громад щодо запровадження роздільного збирання твердих побутових відходів (ТПВ), упорядкування полігонів твердих побутових відходів та ліквідації несанкціонованих звалищ не дасть очікуваного результату без широкого застосування сучасних технологій переробки відходів із залученням бізнесу [16].

Забезпечення зростаючих соціальних потреб населення України за рахунок ефективної економічної діяльності не має виходити за межі екологічної ємності довкілля. Саме моделі сталого виробництва і споживання (СВС) можуть забезпечити сталість розвитку суспільства.

Основою національної політики має стати Десятирічна стратегія дій з переходу до використання моделей сталого споживання і виробництва (Ріо, 2012), яка є глобальною платформою для формування потенціалу і партнерства у сфері СВС [18]. Положення цієї Стратегії мають бути відображені або у відповідній національній стратегії, або у секторальних та регіональних стратегіях розвитку. Стратегія передбачає впровадження таких пріоритетних програм:

- сталий спосіб життя та освіта, сталі («зелені») державні закупівлі; інформування споживачів;
- розвиток сталого туризму, забезпечення сталості у сфері будівництва та експлуатації споруд;
- сталі продовольчі системи тощо.

Рушієм зміни підходів до поводження з відходами має стати імплементація в Україні чинних правових засад ЄС у секторах «Управління відходами та ресурсами», «Промислове забруднення та техногенні загрози», «Зміни клімату та захист озонового шару». Заохочення реалізації інвестиційних проектів щодо впровадження сучасних технологій переробки ТПВ, у т. ч. із залученням іноземних інвестицій, на засадах державно-приватного партнерства є важливим інструментом розв'язання проблеми відходів.

Для досягнення цілі необхідно створити правові та інституційні передумови становлення в Україні зеленої економіки, що суттєво зменшить залежність економічного зростання від використання природних ресурсів і енергії. Концепція циркулярної економіки (економіки повного циклу) має слугувати підґрунтям для переосмислення ролі відходів як ресурсів. Застосування принципів та технологій більш чистого виробництва також стимулюватиме суб'єктів господарювання до змін у підходах до організації виробництва [18].

Важливим є посилення ролі місцевих громад у процесах досягнення цілі, що може бути реалізовано шляхом збільшення їх повноважень щодо стягнення санкцій із забруднювачів довкілля та економічного стимулювання відповідального поводження. Програми всеохоплюючого інформування, просвітництва та освітніх заходів щодо сталого споживання і виробництва сприятимуть формуванню у населення відповідних виважених моделей поведінки і практик.

Рекомендації щодо досягнення цілі:

- інтеграція до національних, регіональних і секторальних стратегій та програм розвитку положень Десятирічної стратегії дій з переходу до використання сталих моделей споживання і виробництва;
- запровадження моделі циркулярної економіки, насамперед шляхом орієнтації на енергозбереження, регенеративне екологічно чисте виробництво та споживання;
- оптимізація виробничо-збутових ланцюжків продовольства з метою мінімізації втрат на всіх етапах життєвого циклу;
- обмеження використання небезпечних хімічних речовин і їх потрапляння в довкілля за рахунок запровадження міжнародних стандартів та удосконалення управління процесами життєвого циклу продуктів;
- застосування сучасних технологій і практик поводження з відходами виробництва та споживання [13].

Ціль 13 – пом'якшення наслідків зміни клімату.

З огляду на те, що кліматичні зміни несуть загрози для довкілля і людини, в другій половині ХХ століття ООН ініціювала глобальне співробітництво світової спільноти у сфері протидії змінам клімату та адаптації до них. Законодавчою базою такого співробітництва є Рамкова Конвенція ООН про зміну клімату (РКЗК ООН) та протоколи до неї. Основні зусилля, передбачені Конвенцією, спрямовані на зниження викидів парникових газів (ПГ) та їх поглинання. З 1997 року Україна стала Стороною РКЗК, а також підписала (1999 р.) та ратифікувала (2004 р.) Кіотський протокол. Україна також підписала (2015 р.) та однією з перших ратифікувала (2016 р.) Паризьку угоду, якою визначені зобов'язання країн у скороченні викидів ПГ до 2030 року та передбачені, на відміну від перших двох угод, заходи щодо адаптації до кліматичних змін.

Основні джерела викидів парникових газів в Україні зосереджені в таких чотирьох секторах економічної діяльності: 1) енергетика (розвідка та видобуток первинних джерел енергії; переробка первинних джерел енергії у більш придатні для використання форми; транспортування, стаціонарне та

мобільне використання палива); 2) промисловість; 3) сільське господарство, лісове господарство та інші види землекористування (викиди і поглинання CO₂ у процесах сільськогосподарської діяльності та лісокористування);

4) поводження з відходами (видалення, біологічна обробка, спалювання твердих відходів, очищення стічних вод).

Промисловість України формує понад 20% ВВП. Економічна рецесія негативно позначається на об'ємах промислового виробництва, але позитивно впливає на довкілля, оскільки супроводжується зниженням обсягу викидів парникових газів.

Згідно з положеннями Кіотського протоколу та поправками до нього, Україна має дозволений обсяг викидів парникових газів у 2020 році на рівні 76% від рівня 1990 року. У рамках Паризької угоди Україна визначила національний внесок зі скорочення або обмеження викидів парникових газів, що передбачає не перевищення у 2030 році 60% викидів парникових газів від рівня 1990 року. Виконання міжнародних зобов'язань залишається пріоритетом державної політики [15].

В Україні мають бути розроблені та затверджені Стратегія низьковуглецевого розвитку та Стратегія адаптації до зміни клімату. 7 грудня 2016 року затверджено Концепцію реалізації державної політики у сфері зміни клімату на період до 2030 року. Політика протидії зміни клімату спрямована на мінімізацію викидів парникових газів шляхом низьковуглецевого розвитку економіки. У рамках реалізації політики адаптації до змін клімату має бути значно посилена система раннього оповіщення та реагування на небезпечні природні явища і стихійні лиха, прямо чи опосередковано пов'язані з кліматичними процесами. У більш віддаленій перспективі слід передбачити впровадження заходів щодо посилення стійкості сільського господарства до погодних аномалій, зміцнення системи охорони здоров'я та соціального захисту населення тощо.

Рекомендації щодо досягнення цілі:

- зниження викидів парникових газів, що передбачено міжнародними зобов'язаннями України. Таке зниження досягається як безпосередньо (зокрема, шляхом підвищення енергоефективності та використання від-

новлюваних джерел енергії), так і опосередковано (наприклад, шляхом активізації механізмів поглинання ПГ). У цьому контексті завдання Цілі 13 кореспондують із завданнями Цілі 7 (що передбачають розвиток низьковуглецевої енергетики) та Цілі 15 (в рамках якої передбачено розширення лісових площ держави);

- інформування громадськості про наслідки зміни клімату, фактори впливу на клімат, механізми і практики протидії та адаптації; упровадження відповідних освітніх програм на всіх рівнях формальної та неформальної освіти. Наслідки зміни клімату стосуються кожного, незважаючи на те, відчуваємо ми це чи ні [13].

Ціль 14 – збереження морських ресурсів.

Україна, як і інші прибережні держави Чорного моря, не завжди ощадливо використовувала і використовує його екосистемні можливості й ресурси (рибу та морепродукти). Але виснажливе природокористування стало однією з причин скорочення кормової бази, надмірного вихолощення рибних запасів, збіднення видового складу, що потребує значних зусиль для відновлення біологічної продуктивності морів. Ситуацію ускладнило проникнення до морської екосистеми чужорідних видів, які пригнічують розвиток аборигенних видів флори і фауни. Забруднення морської екосистеми з точкових та дифузних джерел, локалізованих на суші, від офшорної діяльності, від морської навігації та через атмосферу все ще залишаються найбільшими загрозами. Попри значне скорочення масштабів надходження біогенних речовин від дифузних джерел забруднення, головним чином з річковим стоком, талими та дощовими водами, і відсутність масових евтрофікаційних явищ загрози не зникли, оскільки пожвавлення економіки спричинить і зростання надходження забруднень. Портова та навігаційна діяльність, прокладання газо- і нафтопроводів, розвідка й видобування нафти

і газу на морському шельфі стали додатковими факторами забруднення та посилення загроз довкіллю. Інтенсивне використання прибережних територій, де розташовані залишки вразливих природних комплексів, для будівництва та рекреаційної діяльності лише посилює антропогенне навантаження на морську і прибережну екосистеми. Результатом забруднення морської екосистеми та незбалансованого природокористування в прибережних зонах і на морі стали втрати біологічних видів, скорочення рибних запасів, погіршення якості рекреаційних ресурсів, посилення загроз здоров'ю людей.

У 20-му столітті було створено платформу для міжнародного співробітництва з метою збереження та сталого використання ресурсів Чорного та Азовського морів. Конвенція про захист Чорного моря від забруднення (1993 р.), низка протоколів до неї та Стратегічний план дій для Чорного моря (1996 р., оновлений у 2009 р.) створили законодавчі рамки для впровадження спільних регіональних програм і проектів та залучення міжнародної технічної допомоги [15].

Забруднення й засмічення морського середовища та прибережних зон, незбалансоване використання морських ресурсів і відсутність інтегрованого управління природокористуванням залишаються ключовими факторами, що визначають незадовільний стан довкілля Чорного та Азовського морів. Саме тому ключовим завданням є зменшення будь-якого забруднення морського середовища і запобігання йому. Це надзвичайно масштабне завдання з огляду на перелік секторів, які причетні до цього процесу: промисловість, транспорт, сільське господарство, енергетика, туризм. Також важливим є збереження та збалансоване використання морських і прибережних екосистем з одночасним захистом як від антропогенної діяльності, так і від природних чинників. Зокрема, ратифікація та впровадження Міжнародної конвенції про контроль суднових баластних вод й осадів та управління ними 2004 року стане інструментом протидії проникненню чужорідних видів до Чорноморської екосистеми. Неврегульовані та нелегальні вилови ресурсів

підривають запаси промислових риб та інших видів. Застосування заборонених засобів лову та промисли в період нересту не тільки скорочують популяції промислових риб, а й наносять шкоду морським ссавцям, що випадково стають жертвами вилову. Запровадження практики обліку вилову морських живих ресурсів та торгівля виключно за наявності супровідних документів, що підтверджують законність такого вилову, є нагальним національним завданням. Виконання завдання сприятиме консолідації міжнародних зусиль з метою запровадження сталих практик рибальства та протидії незаконним і нерегульованим рибним промислам.

Рекомендації щодо досягнення цілі:

- розроблення та впровадження інтегрованих планів управління прибережними територіями на основі кращих національних та міжнародних практик;
- розроблення національної стратегії морської природоохоронної політики;
- запровадження програми моніторингу для оцінювання стану морів;
- підготовка програми заходів для досягнення доброго екологічного статусу морів. Досягнення цілі має суттєво поліпшити якість життя населення приморських районів за рахунок сталого природокористування та мінімізації забруднення довкілля Чорного та Азовського морів [13].

Ціль 15- захист та відновлення екосистем суші.

Господарська діяльність людини суттєво впливає на стан довкілля. На початку минулого століття 40% території країни було покрито степами. Наразі більша частина цих земель використовується для сільськогосподарської діяльності (понад 70%), а територія залишків природних степових екосистем становить 3,0–3,5% території країни. На цих територіях зосереджено 30% усіх видів флори і фауни, що перебувають під загрозою зникнення й занесених до Червоної книги України. Заплановано збільшувати площі, зайняті природними комплексами (нині близько 29% території країни), та лісовкриті площі (відповідно, близько 16%). Земельний

фонд держави становить 603549 кв. км (станом на 1 січня 2015 р.). Понад половину території країни розорано (рілля сягає 54%), а ще 13% території використовується як сіножаті й пасовища. Україна має багаті ґрунтові ресурси, представлені родючими чорноземами. Водночас земельний покрив потерпає від забруднення і ерозії. Водна та вітрова ерозія спричинюють до 15 тонн / га середньорічних втрат ґрунтів. Втрати гумусу та поживних речовин спостерігаються на 43% загальної площі [16]. Значні території забруднені внаслідок господарської діяльності. Понад 57% території визначені як еродовані. Такий стан зобов'язує вживати заходів щодо відновлення родючості ґрунтів. Оскільки процеси деградації земель виникають і розвиваються в різних місцях, їх відновлення спрямоване на те, щоб у цілому підтримувати нейтральний загальний стан земель й запобігти подальшому погіршенню. Досягнення нейтрального рівня деградації земель стає основою земельної політики, яку пропагує Конвенція боротьби з опустелюванням.

Розвиток промисловості, сільського та водного господарства, урбанізація, видобуток корисних копалин та інші види господарювання неухильно спричинюють забруднення та фізичну трансформацію середовища існування живих організмів. Будівництво гідроелектростанцій та створення водосховищ, осушувальні роботи в Поліссі та обводнення степових територій на півдні України спричинили суттєві зміни гідрологічного режиму територій. Спостерігається скорочення популяцій, наразі деякі види постали перед загрозою зникнення. Саме тому кількість видів, занесених до Червоної книги України, зростає. У країні вживаються заходи, спрямовані на запобігання таким втратам. Ратифіковані та певною мірою виконуються положення міжнародних природоохоронних конвенцій, а деякі з них ще потребують ратифікації. Створено потужну законодавчу базу, яка, попри певні прогалини, дає достатні можливості для природоохоронної діяльності. Затверджені й виконуються відповідні державні та місцеві програми. Одним із найдієвіших заходів збереження біорізноманіття є формування екологічної мережі, створення територій і об'єктів природно-заповідного фонду

(природних та біосферних заповідників, національних природних парків тощо) та природоохоронних територій міжнародного значення.

Станом на 1 січня 2017 року природно-заповідна мережа України налічувала 8246 таких територій та об'єктів, розташованих на 6,6% площі держави.

Понад 40% площі країни належать до території екологічної мережі. Наразі заходи Загально-державної програми формування національної екологічної мережі не виконані повною мірою і залишаються актуальними. Крім того, в Україні необхідним є виконання завдань, визначених Сторонами Конвенції про біологічне різноманіття (Нагоя, Японія, 2010 рік) у Стратегічному плані з біорізноманіття на 2011–2020 роки, у тому числі щодо припинення втрат біологічного та ландшафтного різноманіття шляхом подальшого розширення територій природно-заповідного фонду та розвитку екологічної мережі, створення й забезпечення ефективного функціонування на суходолі та морській акваторії репрезентативної ефективно керованої системи природоохоронних територій, насамперед транскордонних природоохоронних територій міжнародного значення.

Земельна політика в Україні має бути виваженою та раціональною. Нагальною потребою є запровадження таких сталих практик землекористування, за яких ґрунти не виснажуються й не забруднюються, а з іншого боку, за яких одночасно відновлюються деградовані та еродовані землі. Досягнення нейтрального стану земель має стати одним із пріоритетів виконання зобов'язань, передбачених Конвенцією про боротьбу з опустелюванням. Доцільним є зміцнення національної системи забезпечення біобезпеки. У цьому контексті важливо ратифікувати Нагойський Протокол до Конвенції про біорізноманіття у частині регулювання доступу до генетичних ресурсів, що забезпечить спільне використання вигод від їх застосування на справедливій рівній основі.

Рекомендації щодо досягнення цілі:

- створення на суходолі та морській акваторії репрезентативної ефективно керованої системи природоохоронних територій;
- активізація заходів щодо збереження, відновлення та сталого використання наземних і внутрішніх прісноводних екосистем, у тому числі степових та водно-болотних;
- розширення лісових площ та стале використання лісових ресурсів;
- охорона та стале використання земель, запобігання опустелюванню території країни;
- збереження та збалансоване використання гірських екосистем [13].

Ціль 16 – мир, справедливість та сильні інститути.

Значним джерелом ризиків для особистої безпеки громадян та захисту правопорядку стало різке зростання в Україні кількості зброї, спеціальних засобів та вибухових матеріалів, що перебувають у незаконному обігу внаслідок захоплення збройних арсеналів у рамках протестної активності на початку 2014 року та у ході поширення збройного протистояння на сході України. Посилюються ризики застосування вогнепальної зброї та вибухівки не лише в організованій злочинній діяльності, а й при скоєнні інших типів правопорушень, у т. ч. побутових. Відповідно, зростають виклики щодо оснащеності та кваліфікованості дій органів правопорядку.

Радикальне скорочення кількості зброї, спеціальних засобів та вибухових матеріалів, що перебувають у незаконному обігу, є обов'язковою умовою зниження рівня насильства в країні. Необхідні комплексні підходи, спрямовані на запобігання переміщенню зброї з зони військового конфлікту, виявлення місць незаконного зберігання зброї та вибухівки, протидію використанню зброї при здійсненні кримінальних та інших правопорушень. Ураховуючи пріоритетність забезпечення безпеки життя та здоров'я громадян, доцільно виробити чіткі та прозорі процедури виявлення зброї та вибухівки, особливо під час їх імовірного переміщення з зони збройного конфлікту на сході України. Специфічними та вкрай небезпечними проявами насильства щодо особи, зокрема щодо жінок та дівчат, є різні форми

експлуатації, передусім торгівля людьми, примусова праця, сексуальна експлуатація, дитяче жебракування тощо. Наявність значного прошарку людей, які опинились у складних життєвих обставинах внаслідок жорсткої та тривалої економічної кризи, а також через збройний конфлікт на сході країни, створює сприятливе середовище для поширення насильства. Позбавлені належної правової підтримки, українці стають жертвами експлуатації також за межами своєї країни. Побудова засад інклюзивного розвитку передбачає викорінення усіх форм експлуатації людей. Для цього необхідно подолання «інституційної пастки», в якій нерідко опиняються жертви такої експлуатації, вимушені «добровільно» продавати себе та / або свою працю для виживання – особистого чи сімей. Виявлення усіх форм експлуатації та протидія їм засобами правоохоронних органів та організацій громадянського суспільства є важливим, але не менш значущими напрямками є розширення можливостей працевлаштування, посилення дієвості та цільового характеру соціальної допомоги, задіяння інструментів соціального залучення. Забезпечення верховенства права, справедливе правосуддя та надання громадянам рівного доступу до правової допомоги є основою інституційної стабільності та наступності, що формують відносини довіри як наріжний камінь інклюзивної моделі розвитку. Низький рівень довіри до судової влади в Україні є наслідком високого рівня корумпованості цієї сфери, поширеної практики політичного тиску на суди та ухвалення політично вмотивованих рішень, низького рівня ефективності системи виконання судових рішень. За даними Gallup, у 2014 році рівень довіри до судів в Україні був найнижчим у Європі й одним із найнижчих у світі [13].

Завершення повномасштабної судової реформи має забезпечити відновлення довіри до правосуддя. З метою значного підвищення на посідала 130 місце зі 168 країн з показником 271. Процеси інституційного зміцнення протидії корупції розпочалися після ухвалення Закону України «Про запобігання корупції» (2014 р.), створення Національного агентства з питань запобігання корупції та спеціалізованого правоохоронного органу –

Національного антикорупційного бюро України. Проте радикальне розв'язання проблеми корупції в Україні неможливе без усунення її фундаментальних причин, серед яких: висока корупційна ємність дозвільно-регуляторної системи; висока толерантність суспільства щодо корупції; незавершеність трансформацій у сфері надання безкоштовних соціальних послуг; домінування в наданні адміністративних послуг архаїчних закритих процедур тощо. Приборкання корупції має відкрити шлях до суспільних та економічних перетворень на основі довіри й синергії партнерства держави та громадянського суспільства. Значне скорочення масштабів корупції в усіх формах потребуватиме комплексних дій за чотирма напрямками:

- 1) зниження корупційної ємності сфери державного управління;
- 2) упровадження ефективного моніторингу та контролю дотримання правил щодо доброчесності особами, уповноваженими на виконання функцій держави та місцевого самоврядування;
- 3) запровадження ефективних механізмів виявлення, запобігання та врегулювання конфлікту інтересів у діяльності виборних та посадових осіб органів державної влади та місцевого самоврядування;
- 4) послідовне зниження толерантності суспільства до корупції [13].

На шляху досягнення ЦСР існують ризики, зумовлені недостатньою ефективністю діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування. Основними чинниками такої ситуації є: недосконалість виборчого законодавства, зокрема недотримання належної репрезентативності соціальних груп і громад та слабка відповідальність виборних осіб перед виборцями; відсутність чітких і прозорих процедур забезпечення виконання владних рішень та контролю; інституційна нерозвиненість громадянського контролю за діяльністю органів державної влади та місцевого самоврядування [18].

Основним засобом зміцнення дієвості органів державної влади та місцевого самоврядування є забезпечення повноти участі громадян в управлінні справами держави та місцевих громад. Ключовим чинником

перетворень у цій сфері є зміна технологій комунікації управлінських інститутів між собою та з організаціями громадянського суспільства, що передбачає упровадження засобів оперативних міжвідомчих комунікацій, відкритого суспільного діалогу, постійного моніторингу ефективності управлінських рішень. Такі можливості, зокрема, надає впровадження електронного урядування. Активні бойові дії викликали масштабне внутрішнє переміщення населення. Станом на 27 червня 2017 року, за даними структурних підрозділів соціального захисту населення обласних та Київської міської державних адміністрацій, обліковано 1 584 859 внутрішньо переміщених осіб (ВПО) (1 274 119 сімей) з Донбасу і Криму (більшість з яких становлять жінки з дітьми та особи похилого віку). Понад половина ВПО залишилась у Донецькій та Луганській областях, значну кількість ВПО прийняли Харківська, Запорізька, Дніпропетровська області та м. Київ. Негативні наслідки вимушеного переміщення: навантаження на об'єкти соціальної інфраструктури, зниження рівня та якості надання послуг, соціальна нестабільність тощо. Без належного врегулювання внутрішнє переміщення стає зростаючим тягарем для можливості приймаючих їх територіальних громад надавати базові послуги. Важливим завданням є покращення якості життя ВПО та забезпечення їх основних конституційних прав, сприяння інтеграції ВПО до нових спільнот. Це потребує консолідації зусиль центральних і місцевих органів влади, організацій громадянського суспільства щодо соціальної адаптації ВПО та реінтеграції до мирного життя колишніх комбатантів ООС [13]. Важливим також є превентивна робота з питань розбудови миру та попередження потенційних конфліктів. Критично важливим є захист осіб, які зазнають утиску їх прав внаслідок незаконних затримань, тримань під вартою, арештів, катувань, жорстокого поводження на непідконтрольних Уряду України окремих районах Донецької та Луганської областей та на тимчасово окупованій території Автономної Республіки Крим.

Такі випадки мають підлягати виявленню, моніторингу, а держава Україна має вживати усіх можливих міжнародно-правових заходів для захисту прав громадян.

Досягнення цілі має базуватися на засадах сталого розвитку, включеності до загального контексту реформування українського суспільства, гармонійної реінтеграції постраждалих територій та їх населення в загальноукраїнський соціально-економічний, суспільно-політичний та правовий простір.

Рекомендації щодо досягнення цілі:

- практична робота із відновлення та розбудови миру, досягнення соціальної справедливості;
- побудова засад інклюзивного розвитку;
- забезпечення верховенства права;
- викорінення корупції, відбудова довіри;
- зміцнення соціальної згуртованості;
- сприяння розвитку інститутів громадянського суспільства та різних форм самоорганізованої діяльності громадян, спрямованої на досягнення цілі [13].

Ціль 17- -партнерство заради сталого розвитку. Реалізація ЦСР в Україні є можливою за умови розв'язання проблем обмеженості ресурсного потенціалу та браку відповідних інституційних механізмів його оптимального застосування. Інвестиційні процеси в країні демонструють значну нестабільність. Схильність до інвестування залишається низькою, за даними 2015 року валове нагромадження основного капіталу становить лише 13,3% ВВП. Динаміка капітальних інвестицій суттєво залежить від коливань економічної кон'юнктури: за 2013–2015 роки вони скоротилися на третину (33%) і лише у 2016 р. почали демонструвати певне зростання. Низька інвестиційна привабливість української економіки зумовлює недостатність прямих іноземних інвестицій¹ для відновлення потенціалу національної економіки [17]. Станом на 1 січня 2016 р. в економіку України залучено 36,1

млрд дол. США прямих іноземних інвестицій (ПІ), або 847,2 дол. США на одну особу населення, що є найнижчим показником у Європі. До галузей реального сектору (промисловість, сільське господарство та будівництво) сумарно залучено 31,8% від загального обсягу залучених ПІ. Нестача інвестицій приводить до їх концентрації на напрямках, які є ключовими для розвитку відповідних секторів. Натомість вкладання коштів у системні складові сталого розвитку (ресурсоефективність, зниження екологічності, розбудова соціальної інфраструктури тощо) залишається слабким як у приватному, так і у державному інвестуванні.

Необхідним є проведення цілеспрямованої інвестиційної політики, яка посилюватиме мотивацію до інвестування та консолідації інвестицій на інноваційних напрямках, безпосередньо дотичних до реалізації Цілей Сталого Розвитку. Для кожного з потенційних джерел капіталовкладень має бути застосовано цільовий підхід, орієнтований на інвестування та оптимізацію використання достатньо обмежених ресурсів. Важливою є корекція інвестиційних уподобань з огляду на необхідність забезпечення інноваційної спрямованості інвестицій. Доцільно удосконалити процеси моніторингу та контролю за цільовим витрачанням коштів, що надходять від інституційних донорів відповідно до міжнародних принципів надання міжнародної технічної допомоги [17].

Перспективним є набутий Україною потенціал у сфері міжнародного партнерства на транскордонному рівні. Україна взяла участь у створенні десяти єврорегіонів, з них у шести напрацьовано успішний досвід співробітництва за такими напрямками, як розв'язання регіональних екологічних проблем, розвиток людських комунікацій (туризм, малий прикордонний рух), співпраця в науковій та освітній сферах тощо. Водночас потенціал єврорегіонального співробітництва наразі залишається невикористаним. Причинами цього є, зокрема, недостатні повноваження місцевих влад у цій сфері, низький професійний рівень управлінців як у сфері місцевого самоврядування, так з питань менеджменту залучених до співробітництва

суб'єктів господарювання, а також високий рівень корупції. Слід удосконалити інституційні механізми у сфері транскордонного співробітництва в рамках єврорегіонів, що передбачає посилення їх ролі як координуючих інститутів транскордонної співпраці та розширення повноважень регіональної влади й місцевого самоврядування у здійсненні транскордонних зв'язків.

Поглиблення міжнародного співробітництва України за провідними напрямками науково-технологічного розвитку сприятиме розвитку партнерства. Це забезпечить розширення участі вітчизняних суб'єктів господарювання у міжнародній науково-виробничій кооперації на основі інформаційної та організаційної підтримки взаємних контактів наукових та науково-виробничих установ [17].

В Україні розроблено нормативно-правову базу державно-приватного партнерства, проте темпи його практичного застосування є незадовільними. Наявні проекти здебільшого стосуються здійснення поточних державних закупівель та не містять відчутних інвестиційних складових. Однією з основних причин такого стану справ є брак довіри до держави як ділового партнера через триваючу нестабільність державних фінансів, мінливість законодавства, високий рівень корупції, у тому числі на рівні середньої ланки управління, яка є відповідальною за виконання проектів державно-приватного партнерства.

Наразі відсутні сталі практики партнерства інститутів державного управління та громадянського суспільства у таких сферах, як формування державної політики, її моніторинг, громадський контроль за діяльністю центральних органів виконавчої влади, органів місцевого самоврядування, установ з бюджетним фінансуванням тощо.

Рекомендації щодо досягнення цілі:

- утвердження партнерських засад діяльності державних організацій та поширення державно-приватного партнерства;
- налагодження міжнародного співробітництва;

- розвиток мережевого суспільства [13].

ВИСНОВКИ

Людство прийшло до розуміння, що подальший розвиток технічного прогресу неможливий без оцінки впливу нових технологій на екологічну ситуацію. Нові зв'язки, що створюються людиною, мають бути замкнуті, щоб забезпечити незмінність тих основних параметрів системи планети Земля, які впливають на її екологічну стабільність.

Сталий розвиток - це модель бажаного розвитку суспільства, що базується на оптимізації всіх видів діяльності людства та умов природного середовища.

Об'єктом сталого розвитку є система "людина-суспільство-природа", яка є складною, інтегрованою з якісно різних компонентів.

Сам термін "сталий розвиток" вперше було вжито у доповіді американських вчених "Стратегія збереження світу" (1980 р.). Дещо пізніше у доповіді спеціальної комісії ООН "Наше спільне майбутнє" (1987 р.) стійкий розвиток було визначено як такий, що задовольняє потреби сучасності, але не ставить під загрозу здатність майбутніх поколінь задовольняти їх потреби.

Природа, не порушена цивілізацією, повинна залишатися резервом, який з часом, коли більша частина земної кулі служитиме промисловим, естетичним і науковим цілям, стане набувати все більшого значення еталону, критерію, зокрема естетичного, надалі можлива поява і інших невідомих нині значень цих зон. Тому потрібний раціональний, науково обґрунтований підхід до розширення областей невинної природи, заповідників, тим більше, що у міру розвитку науково-технічної революції об'єм негативних впливів на природні естетично цінні об'єкти збільшується настільки, що культурна діяльність, спрямована на компенсацію збитку, що наноситься, часто не справляється зі своїми завданнями.

В цих умовах особливе значення має визначення оптимального співвідношення природи і культурного ландшафту. Обґрунтована стратегія і планомірна організація у взаємодіях суспільства з природним середовищем – новий етап. Україна теж стала перед необхідністю переходу до реалізації стратегії сталого розвитку, що визначається цілим рядом обставин.

По-перше, в Україні склалася вкрай нераціональна структура природокористування, яка є наслідком функціонування переважно сировинних галузей промисловості та ресурсоємних технологій.

По-друге, господарський комплекс України характеризується низькою економічною та екологічною ефективністю.

По-третє, переважно сировинний розвиток промисловості, висока ресурсе- та енергоємність економіки України призводить до надмірного забруднення території країни.

По-четверте, для України властива недосконала модель розвитку сільського господарства, характерними ознаками якої є надмірна освоєність земельних ресурсів (72% замість допустимих 60-65% загальної площі), критична розораність території (що майже не має аналогів у світі - сягає 58% замість допустимих 40%, для порівняння: у Великобританії, Франції, ФРН - 28-32%), недостатня площа лісів (15,7% замість умовно оптимальних 22-25%), висока частка еродованих земель (57,4% площі країни).

По-п'яте, за ступенем водозабезпечення Україна займає одне з останніх місць серед країн Європи, а за водоемністю ВВП - перевищує середньоєвропейський показник у кілька разів. Понад 3/4 населення України споживають воду з поверхневих джерел водопостачання, які сьогодні мають високий ступінь забрудненості. ливі умови для підтримання рівнів екологічної безпеки.

По-шосте, із нарощуванням виробництва збільшуються обсяги викидів шкідливих речовин, рівень яких склав 10 т на 1 км² території або 85 кг на душу населення, що в декілька разів перевищує рівень цих показників у розвинених країнах..

По-сьоме, несприятливе природне середовище негативно впливає на здоров'я людей і ситуація погіршується. Так, чисельність населення України безупинно зменшується, за останні 10 років вона скоротилась на 4,1 млн. осіб.

По-восьме, характерним для України є висока частка бідного населення - близько 27%. Зубожіння населення негативно впливає на демографічні процеси, а низький платоспроможний попит гальмує розвиток внутрішнього ринку та економіки в цілому. Набув масового характеру міграційний вплив економічно активного населення за межі країни. За рівнем грошових витрат розрив між 10% найбільш і найменш забезпечених громадян складає 10 разів, що свідчить про значне розшарування населення.

По-дев'яте, перехід України до сталого розвитку є важливою умовою європейської та світової інтеграції України, оскільки більшість країн світу уже прийняли цю концепцію до виконання.

Тому, в умовах масштабних суспільно-політичних змін, які відбуваються в Україні, прийняття концепції сталого розвитку може стати необхідною і адекватною відповіддю на виклики часу. У вересні 2015 року в рамках 70-ї сесії Генеральної Асамблеї ООН у Нью-Йорку відбувся Саміт ООН зі сталого розвитку та прийняття Порядку денного розвитку після 2015 року, на якому було затверджено нові орієнтири розвитку. Підсумковим документом Саміту «Перетворення нашого світу: порядок денний у сфері сталого розвитку до 2030 року» було затверджено 17 Цілей Сталого Розвитку та 169 завдань. Україна, як і інші країни-члени ООН, приєдналася до глобального процесу забезпечення сталого розвитку. Для встановлення стратегічних рамок національного розвитку Україна період до 2030 року на засадах принципу «Нікого не залишити осторонь» було започатковано інклюзивний процес адаптації ЦСР. Кожну глобальну ціль було розглянуто з урахуванням специфіки національного розвитку.

Сталий розвиток в сучасних умовах вимагає глобальної солідарності, глобальної інтеграції, синхронізації та координації розвитку національних економік та секторів різних країн на локальних та міжнародних рівнях.

Стійкість і безпека – найбільш важливі характеристики будь-якої системи, зокрема економічної та екологічної, вони вимагають серйозної уваги з боку органів управління будь-якого рівня, особливо в періоди трансформацій у системі. Стабільність системи, незалежно від зовнішніх збурень, визначає її стійкість. Створення системи екологічної безпеки разом із вдосконаленням соціально-економічної системи безпеки є новим елементом національної безпеки.

Тож, підсумувавши все вищесказане, можна зробити висновок, що концепція сталого розвитку характеризується комплексністю та інтегрованістю основних елементів - економіки, суспільства і природи. Головною умовою такого підходу є визнання поваги до людської особи та забезпечення прав та свобод людини. А соціальний прогрес та розвиток мають бути націлені на підвищення стандартів життя всіх членів суспільства.

ПЕРЕЛІК ДЖЕРЕЛ ПОСИЛАННЯ

1. Вернадский В.И. Размышления натуралиста. Научная мысль как планетное явление. <http://vernadsky.lib.ru/> (дата звернення 23.03.2019)
2. Печчеи, А. Человеческие качества / А. Печчеи. – М.: Наука, 1985. – 388 с.
3. Форрестер, Дж. Мировая динамика / Дж. Форрестер. – М.: “Наука”, 1978. – 167 с.
4. Кононенко О.Ю. Актуальні проблеми сталого розвитку: навчально-методичний посібник / О.Ю. Кононенко. –К.: ДП «Прінт сервіс», 2016. –109 с. ISBN 978-617-7069-33-0
5. Detailed information on 17 goals / United Nation of. site. URL: <https://www.globalgoals.org/> (дата звернення 24.03.2019)
6. Rio Declaration on Environment and Development, A/CONF.151/26, Resolution 1, Annex II. URL: <http://www.un-documents.net/rio-dec.htm> (дата звернення 25.03.2019)
7. . Records of the General Conference, 32nd session, Paris, 29 September to 17 October 2003, v. 1: Resolutions URL: <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000133171> (дата звернення 29.03.2019)
8. A/RES/64/236: 64/236. Implementation of Agenda 21, the Programme for the Further Implementation of Agenda 21 and the outcomes of the World Summit on Sustainable Development. URL: <http://www.un-documents.net/ares64-236.pdf> (дата звернення 29.03.2019)
9. A/RES/42/187 Report of the World Commission on Environment and Development URL: <https://www.un.org/documents/ga/res/42/ares42-187.htm> (дата звернення 29.03.2019)
10. . Дейлі Г. Поза зростанням. Економічна теорія сталого розвитку / Г. Дейлі ; [пер. з англ.]. – К. : Інтелсфера, 2002. – 246 с.

11. План дій на XXI століття. оф. сайт ООН / URL: <http://www.un.org/esa/sustdev/agenda21.htm> (дата звернення 29.03.2019)

12. Національна парадигма сталого розвитку України / за заг. ред. акад. НАН України, д.т.н., проф., заслуженого діяча науки і техніки України Б. Є. Патона. – Вид. 2-ге, переробл. і доповн. – К. : Державна установа «Інститут економіки природокористування та сталого розвитку Національної академії наук України», 2016. – 72 с.

13. Цілі Сталого Розвитку: Україна :Національна доповідь 2017/Міністерство економічного розвитку і торгівлі України // URL: <http://www.ua.undp.org/content/ukraine/uk/home/library/sustainable-development-report/sustainable-development-goals--2017-baseline-national-report.html> (дата звернення 30.03.2019)

14. Підліснюк В., Рудик І., Кириленко В., Вишенська І., Маслюківська О. Сталий розвиток суспільства: роль освіти. Путівник / За ред. В.Підліснюк – К.: Видавництво СПД «Ковальчук», 2005. – с.88

15. Національна стратегія наближення (апроксимації) законодавства України до права ЄС у сфері охорони довкілля. – 2015. – 112 с. URL: <http://www.menr.gov.ua>. (дата звернення 30.03.2019)

16. Економічна оцінка природного багатства України : [монографія] / за заг. ред. акад. НАН України, д.е.н., проф. С. І. Пирожкова; акад. НААН України, д.е.н., проф. М. А. Хвесика. – К. : ДУ ІЕПСР НАН України, 2015. – 396 с.

17. Мазур І.І. Комерціалізація наукових розробок як фактор конкурентного розвитку підприємництва / І.І. Мазур // Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Економіка / Київський національний університет імені Тараса Шевченка. – Київ : ВПЦ "Київський університет". – Вип. 148. – 2013. – С. 5-8.

18. Ріо+20 – «Майбутнє, якого ми хочемо»: особливості реалізації парадигми сталого (збалансованого) розвитку в Україні / С. А. Лісовський, Г.

Б. Марушевський, П. Г. Павличенко та ін. // Український географічний журнал. – 2012. – № 3. – С. 3–8. URL: http://ukrgeojournal.org.ua/sites/default/files/UGJ-2012-3-03_0.pdf. (дата звернення 30.03.2019)

